

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Milenou Hrdličkovou ve věci

navrhovatelů: a) [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted],
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Antonínem Továrkem
sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, 602 00 Brno

b) [redacted]
bytem [redacted]

c) [redacted]
bytem [redacted]

navrhovatelé b) a c) zastoupeni advokátem JUDr. Petrem Zimou
sídlem Korunní 810/104, 101 00 Praha 1

d) [redacted]
bytem [redacted]

e) **Settanza, a. s.**, IČO 27736261
sídlem Pěstitelská 196/18, Dolní Heršpice, 619 00 Brno

f) [redacted]
bytem [redacted],
adresa pro doručování: [redacted]
zastoupená obecným zmocněncem [redacted]
sídlem [redacted]

za účasti: 1) **Jihostroj a. s.**, IČO 06344933
sídlem Budějovická 148, 382 32 Velešín

2) **EF Insolvency v. o. s.**, IČO 06344933
sídlem U Prašné brány 1078/1, 110 00 Praha 1
*insolvenční správce a procesní nástupce dlužnice Auto Corson a. s., IČO
27192237*
sídlem Kolbenova 609/38, 190 00 Praha 9

o přezkoumání přiměřeného protiplnění,

takto:

I. **Určuje se**, že výše přiměřeného protiplnění za 1 ks akcie účastníka 1) společnosti Jihostroj a.s. o jmenovité hodnotě 1 000 Kč činí **603,32 Kč**.

- II. **Účastník řízení 2) je povinen** zaplatit navrhovateli [REDACTED] za 4 102 ks listinných akcií na majitele v hodnotě 1 000 Kč emitovaných účastníkem řízení ad 1) přiměřené protiplnění ve výši 1 305 748,64 Kč, a to spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 4. 9. 2007 do zaplacení, přičemž v každém jednotlivém kalendářním pololetí, ve kterém trvá prodlení účastníka 2) odpovídá roční výše tohoto úroku v procentech v součtu čísla 7 a limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, která byla vyhlášena ve Věstníku ČNB, a to vše do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
- III. **Účastník řízení 2) je povinen** zaplatit navrhovateli [REDACTED] za 13 555 ks listinných akcií o jmenovité hodnotě 1 000 Kč emitovaných účastníkem 1) přiměřené protiplnění ve výši 4 314 827,60 Kč, a to spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 15. 10. 2007 do zaplacení, přičemž v každém jednotlivém kalendářním pololetí, ve kterém trvá prodlení účastníka 2) odpovídá roční výše tohoto úroku v procentech v součtu čísla 7 a limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, která byla vyhlášena ve Věstníku ČNB, a to vše do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
- IV. **Účastník řízení 2) je povinen** zaplatit navrhovateli [REDACTED] za 2 708 ks akcií v hodnotě 1 000 Kč emitovaných účastníkem 1) přiměřené protiplnění ve výši 862 010,56 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 16. 10. 2007 do zaplacení, přičemž v každém jednotlivém kalendářním pololetí, ve kterém trvá prodlení účastníka 2) odpovídá roční výše tohoto úroku v procentech v součtu čísla 7 a limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, která byla vyhlášena ve Věstníku ČNB, a to vše do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
- V. **Účastník řízení 2) je povinen** zaplatit navrhovateli [REDACTED] za 390 ks akcií o jmenovité hodnotě 1 000 Kč emitovaných účastníkem 1) přiměřené protiplnění ve výši 124 144,80 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 4. 9. 2007 do zaplacení, přičemž v každém jednotlivém kalendářním pololetí, ve kterém trvá prodlení účastníka 2) odpovídá roční výše tohoto úroku v procentech v součtu čísla 7 a limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, která byla vyhlášena ve Věstníku ČNB, a to vše do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
- VI. **Účastník řízení 2) je povinen** zaplatit navrhovateli společnosti **SETTANZA a.s.**, se sídlem Dolní Heršpice, Brno za 2 336 ks akcií o jmenovité hodnotě 1 000 Kč emitovaných účastníkem 1) přiměřené protiplnění ve výši 743 595,52 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 4. 9. 2007 do zaplacení, přičemž v každém jednotlivém kalendářním pololetí, ve kterém trvá prodlení účastníka 2) odpovídá roční výše tohoto úroku v procentech v součtu čísla 7 a limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, která byla vyhlášena ve Věstníku ČNB, a to vše do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
- VII. **Účastník řízení 2) je povinen** zaplatit navrhovatelce [REDACTED] za 1 124 ks akcií o jmenovité hodnotě 1 000 Kč emitovaných účastníkem 1) přiměřené protiplnění ve výši 357 791,68 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.

- VIII. Navrhovatel [REDACTED] je povinen zaplatit ČR – Krajskému soudu v Českých Budějovicích soudní poplatek z návrhu na zaplacení přiměřeného protiplnění ve výši 65 288 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.
- IX. Navrhovatel [REDACTED] je povinen zaplatit ČR – Krajskému soudu v Českých Budějovicích soudní poplatek z návrhu na zaplacení přiměřeného protiplnění ve výši 215 742 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.
- X. Navrhovatel [REDACTED] je povinen doplatit ČR – Krajskému soudu v Českých Budějovicích soudní poplatek z návrhu na zaplacení přiměřeného protiplnění ve výši 11 645 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.
- XI. Navrhovatel [REDACTED] je povinen zaplatit ČR – Krajskému soudu v Českých Budějovicích soudní poplatek z návrhu na zaplacení přiměřeného protiplnění ve výši 6 208 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.
- XII. Navrhovatel společnost SETTANZA a.s. je povinna zaplatit ČR – Krajskému soudu v Českých Budějovicích soudní poplatek z návrhu na zaplacení přiměřeného protiplnění ve výši 37 180 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.
- XIII. Navrhovatelka [REDACTED] je povinna zaplatit ČR – Krajskému soudu v Českých Budějovicích soudní poplatek z návrhu na zaplacení přiměřeného protiplnění ve výši 17 890 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.
- XIV. Účastníci řízení 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit navrhovateli [REDACTED] na náhradu nákladů řízení částku 190 611,55 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám jeho právního zástupce Mgr. Ing. Antonína Továrka, advokáta, sídlem AK v Brně.
- XV. Účastníci řízení 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit navrhovateli [REDACTED] [REDACTED] na náhradu nákladů řízení částku 564 247,18 Kč, a to k rukám jeho právního zástupce JUDr. Petra Zimy, advokáta, sídlem v Praze 2, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
- XVI. Účastníci řízení 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit navrhovateli [REDACTED] na náhradu nákladů řízení částku 217 161,64 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám jeho právního zástupce JUDr. Petra Zimy, advokáta, sídlem AK v Praze.
- XVII. Účastníci řízení 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit navrhovateli [REDACTED] na náhradu nákladů řízení částku 45 146,75 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám jeho právního zástupce Mgr. Ing. Bohumila Kaducha, advokáta, sídlem AK Ostrava.
- XVIII. Účastníci řízení 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit navrhovateli společnosti SETTANZA a.s. na náhradu nákladů řízení částku 163 698,10 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám jejího právního zástupce Mgr. Ing. Bohumila Kaducha, advokáta, sídlem AK Brno.

- XIX. Účastníci řízení 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně** zaplatit navrhovatelce [REDACTED] na náhradu nákladů řízení částku 22 490 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
- XX. Účastníci řízení 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně** zaplatit **ČR – Krajskému soudu v Českých Budějovicích** náklady řízení za vyplacené znalečné a svědečné ve výši 92 386,73 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

1. Navrhovatel a) se návrhem na zahájení řízení podaným dne 3. 9. 2007, navrhovatel b) a c) se návrhem na zahájení řízení podaným dne 29. 8. 2007, navrhovatel d) se návrhem na zahájení řízení podaným dne 28. 6. 2007, navrhovatel e) se návrhem na zahájení řízení podaným dne 5. 9. 2007 a navrhovatel f) se návrhem na zahájení řízení podaným dne 14. 8. 2007 domáhali stanovení přiměřeného protiplnění podle § 183k odst. 1 obch. zák. po HENDON a. s. – původním účastníkovi 2). Všichni navrhovatelé byli akcionáři účastnice 1), přičemž mimořádná valná hromada konaná dne 29. 6. 2007 rozhodla podle § 183i obch. zák. o přechodu všech akcií na hlavního akcionáře – původního účastníka 2) za přiměřené protiplnění ve výši 285 Kč za jednu akcii účastnice 1) o jmenovité hodnotě 1 000 Kč. Navrhovatelé a), b), c), d) a e) vedle toho požadují zákonný úrok z prodlení z částky odpovídající rozdílu mezi již poskytnutým protiplněním a vyšší protiplnění stanovenou soudem.
2. Zápis o usnesení valné hromady účastnice 1) konané dne 29. 6. 2006, na které bylo rozhodnuto o přechodu všech akcií na účastníka 2) byl v obchodním věstníku zveřejněn dne 1. 8. 2007. Všichni navrhovatelé tedy návrh na přezkoumání výše protiplnění podali ve lhůtě stanovené v § 183k odst. 1 obch. zák.
3. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2019, č. j. MSPH 90 INS 6047/2019-A-25, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 2020, č. j. MSPH 90 INS 6047/2019, 3 VSPH 1589/2019-A-39, bylo rozhodnuto o úpadku většinového akcionáře Auto Corson a.s. (dříve HENDON a. s.) – původní účastník 2) a jeho řešení konkursem. Usnesením ze dne 11. 5. 2021, č. j. MSPH 90 INS 6047/2019-B-44, k návrhu insolvenční správkyne dlužnice, rozhodl Městský soud v Praze o pokračování v řízení ve věci vedené před Krajským soudem v Českých Budějovicích pod spisovou značkou 13 Cm 1069/2007 (výrok I.). Dále rozhodl, že na místo účastnice 2) bude v řízení pokračováno s její insolvenční správkyň EF Insolvence v. o. s., IČO 063 44 933, sídlem U Prašné brány 1078/1, 110 00 Praha 1. Usnesení nabylo právní moci dne 11. 5. 2021. Soud proto dále v řízení jednal s ustanoveným insolvenčním správcem, kterému náleží dispoziční oprávnění k majetkové podstatě dlužníka (§ 229 odst. 3 písm. c) IZ).
4. Krajský soud již ve věci samé rozhodoval, a to usnesením ze dne 8. 6. 2017, č. j. 13 Cm 1069/2007-833. Uvedeným usnesením ve výroku I. určil, že výše přiměřeného protiplnění za jednu akcii účastnice 1) o jmenovité hodnotě 1 000 Kč činí 632,15 Kč. Ve výroku II. soud rozhodl, že účastnice 2) je povinna zaplatit navrhovateli a) 1 424 009,30 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí. Ve výroku III. a) soud rozhodl, že účastnice 2) je povinna zaplatit navrhovateli b) 4 705 618,20 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí a ve výroku III. b) soud rozhodl, že dlužnice je povinna zaplatit navrhovateli c) 940 082,20 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí. Ve výroku IV. soud rozhodl, že účastnice 2) je povinna zaplatit navrhovateli d) 135 388,50 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí, ve výroku V. soud rozhodl, že účastnice 2) je

povinna zaplatit navrhovatelce e) 810 942,40 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí a ve výroku VI. rozhodl, že účastnice 2) je povinna zaplatit navrhovatelce f) 390 196,60 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí. Ve výroku VII. soud zamítl návrh navrhovatelů b), c), d) a e) na zaplacení úroků z prodlení z požadovaného plnění. Ve výroku VIII. uložil soud účastnici 2) povinnost zaplatit České republice náklady řízení za znalečné a svědečné ve výši 94 451,76 Kč na účet Krajského soudu v Českých Budějovicích. Ve výroku IX. uložil soud účastnici 2) povinnost zaplatit České republice soudní poplatek ve výši 373 308,50 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí na účet Krajského soudu v Českých Budějovicích. Soud prvního stupně dále uložil účastnici 2) zaplatit navrhovatelům a) na náhradu nákladů řízení 49 379 Kč (výrok X.) navrhovatelům b) a c) 114 136 Kč (výrok XI.), navrhovatelům d) 9 228 Kč (výrok XII.), navrhovatelce e) 68 943,36 Kč (výrok XIII.) a navrhovatelce f) 1 000 Kč (výrok XIV.) s tím, že účastnice 2) měla navrhovatelům náhradu nákladů řízení zaplatit do tří dnů od právní moci rozhodnutí.

5. Soud prvního stupně vyšel, kromě jiného, z revizního znaleckého posudku znaleckého ústavu EQUITA Consulting s.r.o. (dále jen „EQUITA“), jehož úkolem bylo přezkoumat další znalecké posudky, které byly ve věci zpracované, tedy znalecké posudky ZNALEX s.r.o., APELEN VALUATION s.r.o. a Ing. Štýbra a určit výši přiměřeného protiplnění v penězích za jednu akcii účastnice 1) o jmenovité hodnotě 1 000 Kč ke dni rozhodnutí valné hromady účastnice 1) o přechodu vlastnictví cenných papírů, tj. ke dni 29. 6. 2007. Znalec EQUITA stanovil hodnotu akcie účastnice 1) o jmenovité hodnotě 1 000 Kč v několika variantách, a to ve variantě 1A, ve které vycházel ze znaleckých standardů k datu k ocenění v roce 2007 a dospěl k hodnotě jedné akcie 461,74 Kč. Dále ve variantě 1B, ve které vyšel ze znaleckých standardů k datu zpracování posudku v roce 2016 a dospěl k hodnotě jedné kmenové nekótované akcie na majitele o jmenovité hodnotě 1 000 Kč ve výši 420,39 Kč. Ve variantě 2A vymezil znalec jako rozhodnou hodnotu pro ocenění jmění spravedlivou hodnotu a využil znalostí českých znalců k datu ocenění v roce 2007 a dospěl k hodnotě jedné akcie 524,58 Kč. Ve variantě 2B pak při ocenění jmění vycházel ze spravedlivé hodnoty a znalostí českých znalců k datu zpracování posudku v roce 2016, a dospěl k hodnotě akcie 632,15 Kč. Dříve zpracované znalecké posudky a jejich závěry pak pro různá pochybení odmítl. Soud považoval znalecký posudek znalce EQUITA za přesvědčivý a přiklonil se k variantě 2B, která vycházela ze spravedlivé hodnoty podniku a znalostí českých znalců k datu zpracování posudku v roce 2016, přičemž hodnota jedné kmenové akcie na majitele o jmenovité hodnotě 1 000 Kč účastnice 1) tak k datu ocenění činila 632,15 Kč. Shledal aktivní věcnou legitimaci všech navrhovatelů a pasivní legitimaci účastníka 2). Zamítavý výrok týkající se požadovaných úroků z prodlení soud odůvodnil tak, že zákon č. 104/2008 Sb., který, doplnil možnost oprávněných osob požadovat ode dne, kdy došlo k přechodu vlastnického práva k účastnickým cenným papírům na hlavního akcionáře, úrok ve výši stanovené v § 502 obch. zák. nabyt účinnosti až 1. 4. 2008, tedy až po okamžiku přechodu vlastnického práva k cenným papírům. Vedle toho soud neshledal, že by se hlavní akcionář ocitl v prodlení s poskytnutím přiměřeného protiplnění, neboť výši stanovenou znaleckým posudkem zpracovaným pro účely rozhodování účastnice 1) na valné hromadě o přechodu cenných papírů poskytl všem navrhovatelům. Rozhodnutí o doplatku v rámci řízení o přezkumu přiměřenosti protiplnění pak závisí na rozhodnutí soudu a teprve tímto rozhodnutím je určována výše plnění, kterou je hlavní akcionář povinen doplácet.
6. Uvedené usnesení Krajského soudu zrušil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 15. 4. 2024, č. j. 7 Cmo 386/2017-972. Soudu prvního stupně vytkl, že nerozlišil správně mezi otázkou stanovení hodnoty podniku, jenž svou povahou je otázkou skutkovou, a otázkou stanovení výše přiměřeného protiplnění, jenž představuje svou povahou otázku právní. Znalci EQUITA pak v důsledku toho zadal nesprávně určit výši přiměřeného protiplnění namísto stanovení

hodnoty podniku, které představuje základ pro určení výše protiplnění, jehož výši určit náleží pouze soudu. Mimo to znalec provedl ocenění k datu 30. 6. 2007, ačkoliv správně mělo být provedeno k 29. 6. 2007, ke kterému k vytěsnění došlo. Dále soud prvního stupně pochybil, když uzavřel, že odborné vyjádření Komise pro cenné papíry a BDO Appraisal Services – Znalecký ústav s. r. o. nejsou způsobilé zvrátit závěry soudem ustanoveného znalce, aniž by tyto listiny provedl k důkazu a zhodnotil je podle 132 o. s. ř. V návaznosti na to uložil soudu prvního stupně, aby znalci zadal vypracování znaleckého posudku na základě správného znaleckého zadání s tím, že hodnotu podniku účastnice 1) k datu 29. 6. 2007 a k datu 1. 9. 2007 zadá určit znalci ve dvou variantách, první se zohledněním tzv. velikostní příirážky, druhou bez této příirážky. Na úvaze soudu pak bude, zda velikostní příirážku při stanovení výše protiplnění zohlední či nikoliv. Součástí znaleckého zadání by mělo být též zdůvodnění případného rozdílu mezi hodnotou podniku účastnice 1) určené ke dni 29. 6. 2007 a ke dni 1. 9. 2007. V případě úspěchu navrhovatelů ohledně jejich nároku na zaplacení peněžitého plnění soud prvního stupně nepřehledně ani aktuální judikaturu Nejvyššího soudu zabývající se právem navrhovatelů na úrok z prodlení za pozdní úhradu přiměřeného protiplnění hlavním akcionářem.

7. Soud v následujícím řízení provedl následující důkazní prostředky, jejichž obsah je reprodukován níže. Jedná se: odborné vyjádření Komise pro cenné papíry, odborné vyjádření BDO, doplněk č. [REDACTED] ke znaleckému posudku č. [REDACTED] vypracovaný znalcem EQUITA
8. To, že k okamžiku nuceného přechodu vlastnického práva dne 29. 6. 2007 byly navrhovatelé vlastníky akcií a jejich příslušný počet ve vztahu k jednotlivým navrhovatelům učinili účastníci řízení a navrhovatelé nesporným na jednání dne 5. 6. 2014 (č. l. 375), resp. na jednání 28. 3. 2017 (č. l. 729), kde došlo k upřesnění počtu akcií navrhovatelky f), přičemž navrhovatel a) byl vlastníkem 4 102 ks akcií, navrhovatel b) byl vlastníkem 13 555 ks akcií, navrhovatel c) byl vlastníkem 2 708 ks akcií, navrhovatel d) byl vlastníkem 390 ks akcií, navrhovatelka e) byla vlastníkem 2 336 ks akcií a navrhovatelka f) byla vlastníkem 1124 ks akcií.

II. Určení hodnoty společnosti

a) Obecná východiska

9. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího i Ústavního soudu vyplývá, že základem pro stanovení výše přiměřeného protiplnění za účastnický cenný papír společnosti je obvykle hodnota podniku společnosti; její určení je otázkou skutkovou, k jejímuž posouzení jsou nezbytné odborné znalosti (§ 127 o. s. ř.). Určení hodnoty podniku společnosti (jež je otázkou skutkovou) nelze ztotožňovat s určením výše přiměřeného protiplnění (jež je otázkou právní). Jakkoliv při určení výše přiměřeného protiplnění soud zpravidla vychází z hodnoty podniku společnosti, musí současně zohlednit i další v úvahu přicházející skutečnosti.
10. Rovněž se z této rozhodovací praxe podává, že součástí odborného posouzení znalce je přítom i zvolení metod ocenění s ohledem na poměry dotčené společnosti. Jinými slovy řečeno, volba oceňovací metody je (v zásadě) záležitostí odbornou, stejně jako to, jakým způsobem bude zvolená oceňovací metoda aplikována. Soud není povinen rozhodnout, jaká metoda má být pro stanovení hodnoty podniku použita, stejně jako posuzovat správnost jednotlivých metodologických rozhodnutí učiněných v rámci této metody. Akceptovatelný je takový způsob ocenění, který je založen na běžně používaných oceňovacích metodách a praktikách, i když

- třeba tyto nejsou jednoznačně přijímány ve vědecké diskusi. Samotná volba oceňovací metody ale musí být založena na vývoji teorií podnikového hospodářství, jinak řečeno, musí jít o postup *de lege artis*“ (srov. za všechna rozhodnutí nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2018, sp. zn. 29 Cdo 4568/2016, publikované pod C 17829 Souboru, nebo ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4585/2018, publikované pod C 18752 Souboru). Zároveň je zdůrazňováno, že paušálně (bez dalšího) není možné určit, která z metod připadajících v úvahu je (obecně) pro stanovení hodnoty podniku vhodná (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2012, sp. zn. 29 Cdo 2214/2010, publikované pod C 13143 Souboru, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2018, sp. zn. 29 Cdo 4568/2016, publikované pod C 17829 Souboru).
11. Podle § 127 odst. 1 o. s. ř. závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádá soud u orgánu veřejné moci odborné vyjádření. Jestliže pro složitost posuzované otázky takový postup není postačující nebo je-li pochybnost o správnosti podaného odborného vyjádření, ustanoví soud znalce. Soud znalece vyslechně; znalci může také uložit, aby posudek vypracoval písemně. Je-li ustanoveno několik znalců, mohou podat společný posudek. Místo výslechu znalce může se soud v odůvodněných případech spokojit s písemným posudkem znalce.
 12. Podle § 127 odst. 2 o. s. ř. je-li pochybnost o správnosti posudku nebo je-li posudek nejasný nebo neúplný, je nutno požádat znalce o vysvětlení. Kdyby to nevedlo k výsledku, soud nechá znalecký posudek přezkoumat jiným znalcem.
 13. Podle § 132 o. s. ř. důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
 14. Hodnocení důkazu znaleckým posudkem spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Aby soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, ze kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru. To platí i pro znalecké posouzení učiněné ústně, resp. pro případ, kdy se znalec při svém slyšení soudem odchýlí od závěru svého písemného posudku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009, publikované pod C 7776 Souboru).
 15. Má-li soud při rozhodování k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry o stejné otázce, musí je zhodnotit v tom smyslu, který z nich a z jakých důvodů vezme za podklad svého rozhodnutí a z jakých důvodů nevychází ze závěru druhého znaleckého posudku; pro tuto úvahu je třeba vyslechnout oba znalce. Jestliže by ani takto nebylo možné odstranit rozpory v závěrech znaleckých posudků, je třeba dát tyto závěry přezkoumat jiným znalcem, vědeckým ústavem nebo jinou institucí (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4543/2014, publikované pod C 15295 Souboru, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 7. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1969/2020, publikované pod C 19619 Souboru).
 16. Tímto způsobem je nutné přistupovat i ke znaleckým posudkům v případě určení hodnoty podniku společnosti, jenž je podkladem pro stanovení přiměřeného protiplnění (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2018, sp. zn. 29 Cdo 4568/2016, publikované

pod C 17829 Souboru, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2021, sp. zn. 27 Cdo 155/2021).

17. Ústavní soud pak ve vztahu k hodnocení znaleckých posudků stanovících hodnotu podniku společnosti za účelem přiměřeného protiplnění dodává, že akceptovatelný je takový způsob ocenění, který je založen na běžně používaných oceňovacích metodách a praktikách, i když třeba tyto nejsou jednoznačně přijímány ve vědecké diskusi. Samotná volba oceňovací metody ale musí být založena na vývoji teorií podnikového hospodářství, jinak řečeno, musí jít o postup *de lege artis*. Právní otázkou pak je právně zakotvený cíl (přiměřenost protiplnění), skutkovou otázkou jsou skutečnosti hodnocené znalcem při oceňování podniku za použití některé z uznávaných oceňovacích metod, odbornou otázkou pak bude představovat jejich zhodnocení. Neznamená to však, že v posledním případě jde o otázku výlučně skutkovou, jež by byla vyloučena z kognice soudu v rámci dovolacího řízení. Je totiž třeba vzít v úvahu, že oceňování podniků je problematikou značně specifickou, a to vzhledem k její komplexnosti, kdy se neřeší toliko otázky ekonomické, ale (v souvislosti s nimi) je nutno řešit i některé otázky, jež mají spíše právní povahu, přičemž v tomto ohledu má soud nepochybně větší způsobilost než jím ustanovený soudní znalec. Možno dodat, že ne vždy jsou řešené, zpravidla ekonomické otázky natolik odborné povahy, aby soudce, jenž se danou obchodněprávní problematikou profesně zabývá, nebyl s to identifikovat některá možná pochybení ve znaleckém posouzení a ta pak procesně předpokládaným způsobem verifikovat a následně odstranit. Z hlediska ústavnosti pak není akceptovatelné, aby soud ponechal bez povšimnutí zjevné věcné vady znaleckého posudku s odůvodněním, že jde o odborné posouzení (nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15).

b) Doplněk č. [REDAKCE] ke znaleckému posudku č. [REDAKCE] vypracovaný znaleckou kanceláří EQUITA Consulting s. r. o.

18. S ohledem na kasační usnesení Vrchního soudu ze dne 15. 4. 2024, sp. zn. 7 Cmo 386/2017-972, soud zadal zpracovateli původního revizního znaleckého posudku vypracovat doplněk znaleckého posudku, ve kterém mu uložil, aby ocenil hodnotu podniku a reagoval na námitky, které proti původnímu znaleckému posudku byly vzneseny ze strany účastníků. Vyšel přitom z principu rychlosti a hospodárnosti řízení, když lze předpokládat, že zadání revizního znaleckého posudku novému subjektu by nebylo hospodárné a celé řízení neúměrně protáhlo. Nadto soud neshledal námitky účastníků za natolik závažné, aby znemožňovaly ustanovit zpracovatele původního revizního znaleckého posudku.
19. Z uvedeného doplněku znaleckého posudku v kombinaci s původním posudkem soud při stanovení výše přiměřeného protiplnění vycházel, neboť plně obстоjí z výše uvedených hledisek, ze kterých soud může znalecký posudek zkoumat, ale rovněž i z pohledu námitek účastníků, které dostatečným způsobem vypořádal.
20. Znalec vyšel z metody diskontovaných peněžních toků (DCF) ve variantě Entity. Hodnota jmění tak byla stanovena užítkem plynoucím pro jeho vlastníky a věřitele ve formě budoucích volných peněžních toků, které jsou diskontovány na současnou hodnotu k datu ocenění. K této metodě dospěl na základě toho, že podle výsledků strategické i finanční analýzy lze stanovit předpoklad dodržení principu *going on concern*, tedy nekonečného trvání podniku (revizní znalecký posudek EQUITA, s. 51). Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že se jedná o metodu běžně používanou při oceňování hodnoty podniku. Rovněž soud neshledal žádnou chybu z pohledu vstupních údajů, ze kterých znalec při zpracování vyšel.

21. Konkrétně soud vyšel z hodnoty označené jako 2B, tedy hodnoty stanovené na základě znaleckých metod používaných k datu vypracování znaleckého posudku a bez použití velikostní přírážky k okamžiku přechodu vlastnického práva k akciím (k otázce okamžiku, ke kterému má být přiměřenost protiplnění posuzována srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 11. 2022, sp. zn. 7 Cmo 60/2022).
22. Pokud jde o otázku, jaké znalecké metody (zda k okamžiku přechodu vlastnického práva nebo k okamžiku vypracování znaleckého posudku) mají být použity, touto otázkou se zabýval již dříve Vrchní soud v Praze ve svém usnesení ze dne 17. 5. 2021, sp. zn. 14 Cmo 26/2020. V něm dospěl k závěru, že je zcela namístě použít metody běžně používané v době zpracování znaleckého posudku. Soud v projednávané věci nevidí důvod se od toho závěru jakkoliv odchýlovat, proto vyšel z varianty stanovení hodnoty podniku podle znaleckých metod běžně používaných k okamžiku vypracování znaleckého posudku.

c) Vypořádání námitek vůči znaleckému posudku č. ██████████ vypracovaný znaleckou kanceláří EQUITA Consulting s. r. o.

23. Účastníci vůči znaleckému posudku uplatnily řadu námitek, které jsou shrnuty v odvolání proti předchozímu usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích. Jedná se přitom o námitky vycházející z odborného vyjádření BDO. Ačkoliv se tedy nejedná o znalecký posudek, ale toliko o odborné vyjádření, nelze účastníkům upřít možnost předložit jej jako důkazní prostředek a na základě něj konstruovat odbornou polemiku se znaleckým posudkem. Soud se tedy v této části s námitkami proti reviznímu znaleckému posudku vypořádá.
24. Ačkoliv za důkazní prostředek může sloužit vše, čím lze zjistit stav věci (§ 125 o. s. ř.), a není žádný rozumný důvod, proč by (revizní) znalecký posudek nemohl být konfrontován s odborným vyjádřením, je nutné se pozastavit nad tím, že znalec BDO své odborné názory prezentoval toliko formou odborného vyjádření namísto znaleckého posudku. Již to určitým způsobem negativně ovlivňuje důvěryhodnost uvedené důkazního prostředku.

1. Chybné předpoklady pro výpočet pokračující hodnoty

28. Reviznímu znaleckému posudku EQUITA je ze strany účastníků vytýkáno, že je obecně vhodnější použití parametrického vzorce pro pokračující hodnotu než Gordonova vzorce. Z důvodu nestability jednotlivých parametrů pokračující hodnoty je rentabilita investic příliš vysoká, vysoko nad požadovanou mírou výnosnosti investorů danou použitou diskontní mírou. Takto vysoká rentabilita investic může být odůvodněna nějakou konkurenční výhodou, což v revizním znaleckém posudku EQUITA není uvedeno a ani oceňovaná společnost takovou výhodou nedisponuje. Vyjádření BDO uvádí tabulku 2-2, ve které provádí přepočtení akcie oceňované společnosti ve variantách podle revizního znaleckého posudku EQUITA s využitím rentability investic na úrovni požadované výnosnosti investorů, tedy diskontní míry v jednotlivých variantách. Závěrem BDO je, že výsledné hodnoty v revizním znaleckém posudku EQUITA byly nadhodnoceny o 35,60 až 146,40 Kč na 1 akcii oceňované společnosti.
29. K tomu EQUITA uvádí, že revizní znalecký posudek zpracovala v roce 2016, kdy bylo zcela běžné používat Gordonův vzorec, proto jej použila i při zpracování posudku. Připouští, že v současné době je vhodnější použití parametrického vzorce pro stanovení pokračující hodnoty a také jej s ohledem na vývoj již řadu let používá. Použití Gordonova vzorce však v roce 2016 představovalo rozšířený standard. Nesouhlasí však s předpokladem aplikovaným v tabulce 2-2, kde je pro každou variantu volena odlišná výše rentability investic,

a to podle kalkulované výše diskontní míry. Tento předpoklad je zcela nelogický, když společnost je stále stejná a její budoucí vývoj daný finančním plánem je též pro všechny varianty stejný. Obdobně i struktura majetku a potřeba obnovy je ve všech variantách shodná. Stejně tak potřeba investic do pracovního kapitálu. Rentabilita investic by tedy měla být pro všechny varianty shodná, nikoliv odlišná.

30. Úvaha BDO, že by rentabilita investic stejně jako rentabilita kapitálu měla konvergovat výši diskontní míry může platit, pokud je ocenění prováděno na úrovni tržní hodnoty a plně v souladu s její definicí. Nikoliv však na úrovni jiných (netržních) kategorií hodnoty či na základě zadání soudu, které z důvodu právních aspektů determinuje ocenění na jiné úrovni, než je tržní hodnota. Nucený výkup akcií je netržní transakcí a kategorie tržní hodnoty zde není použitelná. Pak tento předpoklad nemůže být naplněn, neboť kalkulovaná a pro výpočet použitá výše diskontní míry již nezobrazuje požadovanou míru výnosnosti obecných investorů na trhu, ale míru výnosnosti ve specifické transakci pro hlavního akcionáře, která je determinována požadavky legislativy a judikatury, nikoliv trhu.
31. Tento názor lze s ohledem na specifičnost prováděné transakce akceptovat, neboť vycházeno má být ze spravedlivé hodnoty (k tomu viz níže otázka spravedlivé hodnoty). Soud zároveň opakuje závěr výše uvedený, tedy že mu obecně nepřísluší posuzovat správnost jednotlivých metodologických rozhodnutí. K tomu není ani nadán dostatečnou odborností a nedávalo by dobrý smysl, aby hodnotil odborné posouzení, za jehož účelem znalce ustanovuje, neboť sám dostatečné odborné znalosti nemá (ani v případě, že by je měl není soud oprávněn přezkoumávat odborné závěry znalce a nahrazovat je svými, k tomu srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 9. 2024, sp. zn. 14 Cmo 22/2024).
32. Do této kategorie spadá i otázka, zda je vhodnější použití parametrického nebo Gordonova vzorce. Soud toliko může posoudit vyjádření znalce z výše uvedených hledisek. Přitom je soudu známo, že Gordonův vzorec byl v době zpracování znaleckého posudku akceptován minimálně částí odborné veřejnosti (k tomu srov. Zima, P. Oceňování podniků v právní praxi. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 165 a násl. a zdroje tam uvedené). Uvedené použití Gordonova vzorce ve znaleckém posudku z roku 2016 by bylo možné akceptovat. Nicméně s ohledem na uvedený vývoj v metodách oceňování podniků, ke kterému došlo mezi zpracováním revizního znaleckého posudku a jeho doplňku provedl zpracovatel revizního znaleckého posudku EQUITA i alternativní ocenění s využitím stabilizační mezifáze a parametrického vzorce.

2. Zbytečná diskuse nad kategorií hodnoty

33. Ve vyjádření BDO je konstatováno, že polemika v revizním znaleckém posudku EQUITA ohledně kategorie hodnoty je zcela zbytečná, neboť si znalec musel být vědom, že existuje metodika ZNAL, kterou vydala v roce 2003 Komise pro cenné papíry (pro účely veřejných nabídek převzetí) a následně v roce 2005 vydala stanovisko STAN/13/2005, že pro účely squeeze-outu platí tato metodika shodně, neboť není třeba rozlišovat mezi oceněním pro účely nabídek převzetí a návrhů smlouvy a ocenění pro účely vytěsnění. V metodice ZNAL je uvedeno, že pro účely nabídek převzetí a veřejných návrhů smlouvy Komise pro cenné papíry vykládá pojem hodnota akcie jako alikvótní podíl na tržní hodnotě čistého obchodního majetku. Metodika zcela jednoznačně určuje kategorii hodnoty na úrovni čistého obchodního majetku jako hodnotu tržní.
34. Zpracovatel revizního znaleckého posudku EQUITA k této námitce uvádí, že tato metodika není závazným právním předpisem, ale pouze doporučením. Nadto uvedené stejné zacházení s účely pro nabídky převzetí a návrhů smlouvy a ocenění pro účely vytěsnění bylo od začátku

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Megová

předmětem odborné diskuze, když značná část odborníků tento názor nesdílela. Základním rozdílem mezi těmito dvěma kategoriemi je dobrovolnost transakce. Nabídky převzetí a návrhy smluv jsou dobrovolnými transakcemi, zatímco vytěsnění je transakcí nedobrovolnou. V prvním případě je tedy tržná hodnota pro ocenění podle tržní hodnoty oprávněná, naproti tomu ve druhém případě je potřeba zvolit jinou kategorii hodnoty. Sama EQUITA přitom zpracovala ve svém posudku variantní ocenění jak podle spravedlivé hodnoty, tak podle tržní hodnoty. V současné době soudy přijímají převážně spravedlivou hodnotu, neboť je odmítána přírážka za likviditu a zvažuje se vhodnost velikostní přírážky. Pokud jsou judikaturou pro ocenění dány závazné pokyny, které zcela neodpovídají tržní hodnotě, pak se nejedná o stanovení tržní hodnoty, ačkoliv ve všech ostatních parametrech je ocenění podloženo tržními daty. Výsledná hodnota pak respektuje specifika transakce, ale nikoliv čistě tržní aspekty, když jedním ze základních předpokladů je dobrovolnost transakce z obou stran.

35. Uvedené vyjádření EQUITA v tomto ohledu lze považovat za přesvědčivé. Současná rozhodovací praxe klade důraz na to, aby přiměřeně protiplnění bylo spravedlivé a bylo vyjádřením spravedlivé hodnoty (k tomu viz níže). Spravedlivá hodnota podle revizního znaleckého posudku EQUITA konkrétně spočívala v tržní hodnotě očištěné o přírážku za velikost společnosti. Jak bude podrobně rozebráno níže, soud z takové hodnoty vyšel, neboť aplikaci přírážky za velikost společnosti odmítl. S ohledem na názory uvedené níže lze právě hodnotu společnosti stanovenou bez velikostní přírážky považovat za tržní.

3. Porušení principu rozhodného dne

38. Vyjádření BDO reviznímu znaleckému posudku EQUITA vytýká, že důsledně nerespektuje princip rozhodného dne, konkrétně že v úvahu bere informace, které byly dostupné až po datu, ke kterému má být ocenění provedeno. Namísto dat dostupných k 29. 6. 2007 vychází z dat dostupných k 30. 6. 2007.

39. Zpracovatel revizního znaleckého posudku uvedené potvrdil, nicméně uvedený postup osvětluje hned v úvodu svého posudku. Oceňovaná společnost nebyla po téměř 10, resp. 18 letech schopna poskytnout údaje k prvně uvedenému datu, ale byla schopná sestavit pouze výstupy k ultimu každého měsíce. Znalec EQUITA tedy disponoval údaji ke konci ledna až června 2007, při zpracování doplňku údajů za všechny měsíce roku 2007. Musel se tedy rozhodnout, zda porušit zásadu rozhodného dne a využít data ke dni 20. 6. 2007, přičemž rozdíl mezi datem ocenění činí pouze jeden den, což indikuje, že případný vliv změn mezi těmito daty bude minimální, nebo dodržet zásadu rozhodného dne a využít data k poslednímu známému měsíci před datem ocenění, tedy ke dni 31. 5. 2007, přičemž rozdíl mezi datem ocenění činí téměř celý jeden měsíc, což indikuje možnost značného vlivu změn mezi těmito daty. Jiná varianta přitom s ohledem na danou dostupnost dat nebyla možná.

40. Při svém rozhodování znalec EQUITA hodnotil několik faktorů. Předně hodnotil případné vlivy změn mezi datem dostupných zdrojů a datem ocenění na výsledky ocenění. Hodnocení tohoto faktoru je významně ve prospěch užití výkazů ke dni 30. 6. 2007 s ohledem na to, že rozdíl ve vývoji společnosti za jediný den je významně nižší než v jejím vývoji za celý měsíc. Dopady na výslednou hodnotu tak budou výrazně nižší.

41. Druhým faktorem je pravděpodobnost existence zásadních změn mezi datem dostupných údajů a datem ocenění. I tento faktor je významně ve prospěch použití výkazů ke dni 30. 6. 2007, neboť pravděpodobnost významných změn ve vývoji společnosti za jediný den je významně nižší než v jejím vývoji za celý měsíc.

42. V pořadí třetím faktorem je významnost porušení principu rozhodného dne. Princip rozhodného dne existuje z toho důvodu, aby byly eliminovány vlivy událostí a skutečností, které nastaly po ocenění a k datu ocenění nebyly a ani nemohly být známy a které by mohly neoprávněně ovlivnit výsledek ocenění. V době zpracování již tyto informace mohou být k dispozici a je třeba, aby neovlivňovaly názor znalce provádějícího ocenění. Může se jednat o události jak na úrovni společnosti, tak na úrovni trhu (příkladem může být globální finanční krize z roku 2007). Znalec měl přitom k dispozici údaje za jednotlivé měsíce leden až červen roku 2007 a mohl posoudit, že na úrovni oceňované společnosti v průběhu měsíce června nedošlo k žádné takové události, ale pouze k běžné provozní činnosti. S ohledem na to považuje vliv porušení principu rozhodného dne o jeden den za zcela bezvýznamný v porovnání s případným dopadem na výslednou hodnotu při využití výkazů k 31. 5. 2007.
43. To, že lze brát v úvahu pouze skutečnosti známé do data ocenění zdůraznil ve svém stěžejním nálezu i Ústavní soud (nálezný Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15, bod 39). Opačný přístup by totiž odporoval zásadě komplexnosti znaleckého posudku. Odkazuje přitom na publikaci Křístek, L. Znalectví. Praha: Wolters Kluwer, 2013 (konkrétně na s. 71, správně se jedná o s. 171). Jako příklad chybného postupu autor uvádí: „*V jednom případě měl znalec ocenit akcie k datu 31. 8. 2004. Posudek byl zadán v roce 2006, a znalec pro ocenění využil informace k datu 31. 12. 2004. Tyto informace však k datu ocenění nemohly být známy, a proto ani znalec s nimi neměl pracovat*“. Jedná se přitom o běžný přístup i v mezinárodních oceňovacích standardech (srov. Zima, P. Oceňování podniků v právní praxi. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 75 a násl.). Poukázováno je v tomto kontextu mimo jiné na to, že „*v případě, kdyby pro ocenění mohly být využívány výsledky podniku dosažené po datu ocenění či jiné informace a skutečnosti vzniklé po datu ocenění, pak hodnota podniku by byla závislá na dni vyhotovení znaleckého posudku, tudíž měnila by se v čase*“ (Zima, P. Oceňování podniků v právní praxi. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 75). Ke stejnému závěru v rozhodovací praxi dospěl například i Vrchní soud v Olomouci ve svém usnesení ze dne 24. 5. 2012, sp. zn. 8 Cmo 145/2009.
44. Soudu je tedy tento princip znám a ve své rozhodovací praxi z něj vychází. V projednávané věci však jde o natolik mimořádnou situaci, že je možné tento princip částečně prolomit. Opačný přístup by totiž s ohledem na konkrétní okolnosti případu představoval přepjatý formalismus. Ačkoliv je nutné na principu rozhodného dne obecně trvat, znalec EQUITA dostatečně přesvědčivě zdůvodnil, proč vycházel z údajů ke dni, jenž následoval po rozhodném dni. Pokud totiž za tento jeden den došlo pouze k běžné provozní činnosti, je tento den schopný poskytnout pro ocenění daleko věrnější údaje s podstatně větší výpovědní hodnotou k rozhodnému dni než den, který tomuto dni předcházel o měsíc. V důsledku toho pak lze s pomocí těchto údajů dospět k aktuálnější a reálnější hodnotě společnosti.
45. Lze samozřejmě dát za pravdu účastníkům, že i během pouhého jednoho dne může v rámci společnosti dojít k události, která zcela zásadním způsobem promění hodnotu společnosti. Nicméně v projednávané věci žádné takové skutečnosti, které by zásadně působily na hodnotu společnosti, nevyšly najevo (ostatně ani účastníci takové skutečnosti netvrdili, ani nedokazovali) a celá tato diskuze je tak pouze v hypotetické rovině.
46. Konečně uvedené námítky postrádají na významu, když soud vyšel z ocenění podniku společnosti k datu 1. 9. 2007.

4. Nezodůvodnění použitých metod ocenění

46. Vyčítáno je ze strany BDO dále, že není dostatečně odůvodněna volba metod. Není odůvodněno, proč byla použita právě metoda DCF Entity, a nikoliv jiné výnosové metody. Zdůvodnění nepoužití porovnávacího přístupu je chybné. Revizní znalecký posudek

není v souladu se zákonem, resp. prováděcí vyhláškou, neboť znalec má v posudku uvést souhrn skutečností, k nimž při úkonu přihlížel. Skutečnosti týkající se nedostatku dat pro porovnání nejsou v posudku uvedené.

47. Tato námitka není opodstatněná, neboť zpracovatel revizního znaleckého posudku výběr metody obsáhle vysvětlil (přitom výběr metody náleží podle konstantní judikatury právě a pouze jemu, musí však být schopen jej odůvodnit), přičemž dostatečně odůvodnil i to, proč nebylo možné přistoupit ke srovnávací metodě. Metoda DCF Entity je mimo to nejpoužívanější metodou pro oceňování podniků.

5. Chyby ve finančním plánu

48. BDO rovněž tvrdí, že zpracovatel revizního znaleckého posudku EQUITA nezdůvodnil délku finančního plánu ve vztahu k neustálení parametrů pro pokračující hodnotu. Znalec využívá pro plán makroekonomické ukazatele pro ČR, přestože 45 % produkce jde na export do USA. Je chybně prognózována položka výkonová spotřeba, resp. náklady na materiál, neboť pokles nákladovosti na 39 % není ověřen trhem. Výše 39 % nebyla v historii standardní. Lze očekávat růst cen energií, což není v posudku zohledněno. Plán investic není přezkoumatelný. Není pravda, že nelze do finančního plánu zahrnout něco, co závisí na rozhodnutí představenstva (restrukturalizace).

49. Přípomínky k finančnímu plánu považuje EQUITA za odlišný názor jiného znalce, nikoliv za chyby. Pokud jde o délku plánu ve vztahu k parametrům pro pokračující hodnotu odkázal na své vyjádření k chybným předpokladům pro výpočet pokračující hodnoty (viz výše). Makroekonomické ukazatele uvedené v kapitole 4 posudku nejsou využity pro prognózu tržeb, ale pro prognózu nákladů s výjimkou prognózy kurzu CZK/EUR. Prognóza tržeb vychází ze strategické analýzy. Nákladovost materiálu pak byla prognózována jako klesající z 43 % na 39 %. Není přitom pravdou, že 39 % nebylo v historii standardní, když průměrná výše činila 39,92 %, v roce 2005 byla výše jen 37,75 %, v letech 2003 a 2004 se pohybovala výše jen lehce nad 39 %. Pouze ve dvou obdobích historie z pěti byla nákladovost vyšší, a to v roce 2002 (42,17 %) a v roce 2006 (41,53 %). Zda lze očekávat růst energií, popřípadě jak vysoký a v jakém horizontu je pouhou spekulací. Investice, resp. princip jejich stanovení je uveden v kapitole 7.2.3.1 původního revizního znaleckého posudku. Investice jsou prognózovány jako mírně rozšiřující, kdy hlavním účelem je obnova majetku.

50. Tvrzení o nemožnosti zahrnutí restrukturalizace do plánu je vytrženo z kontextu. Předmětem diskuze bylo uvedení potenciální restrukturalizace ve SWOT analýze mezi příležitostmi a dotaz zněl, zda byla tato případná restrukturalizace zohledněna ve finančním plánu. Znalec uvedl, že nikoli, že restrukturalizace je pouhou úvahou, potenciální možností. Následně doplnil, že nelze do finančního plánu zahrnout něco, co závisí na rozhodnutí představenstva, které ještě nenastalo a ani o něm nebyla vedena diskuze. Na tomto svém závěru znalec setrval i v doplnku revizního znaleckého posudku.

51. I zde shledává vyjádření zpracovatele revizního znaleckého posudku přesvědčivé, zejména, pokud je při stanovení nákladovosti 39 % odkazováno na obdobnou výši nákladovosti v předešlých letech.

6. Nesprávné vstupy pro výpočet diskontní míry

51. Za chyby při kalkulaci diskontní míry BDO považuje použití bezrizikové míry na úrovni státních dluhopisů USA, použití geometrického průměru pro bezrizikovou míru pro terminální fázi, použití koeficientu beta pro americké společnosti, a to, že náklady na cizí kapitál nejsou stanoveny konzistentně - v plánu jsou jiné než vše výpočtu diskontní míry.

52. I tyto připomínky EQUITA chápe jako odlišný odborný názor jiného znalce, nikoliv jako pochybení. Mezi znalci nejen v ČR existuje více různých názorových proudů, které se týkají zejména použití vstupů pro diskontní míru. Lze najít řadu argumentů pro i proti a zpracovatel se do této polemiky nehodlá pouštět. Ve svém znaleckém posudku na s. 67-69 dostatečně podrobně popsala, jak stanovila diskontní míru a její jednotlivé složky i to, odkud vstupní informace čerpala.
53. Souhlasí s tím, že náklady na cizí kapitál jsou odlišné ve finančním plánu a v kalkulaci diskontní míry. Úrokové náklady v jejich absolutní výši byly převzaty z finančního plánu společnosti, neboť znalec neměl k dispozici žádné údaje o skutečně sjednaných úrokových sazbách k jednotlivým úvěrům. Jako náklady cizího kapitálu pak byla použita sazba 3M PRIBOR + 0,9 %, což byla dle znaleckého posudku ZNALEX sazba, za kterou si společnost na trhu půjčovala a kterou znalec považuje v té době za obvyklou. K této prognóze znalec přistoupil z důvodu, že neměl k dispozici žádné údaje o způsobu úročení jednotlivých úvěrů. Rozdíl mezi výší úroků ve finančním plánu a použitou výší nákladů cizího kapitálu lze připustit, jeho dopad však není významný, neboť přímý dopad na výslednou hodnotu má pouze výše nákladů na cizí kapitál použita do WACC. Výše hrazených úroků ve finančním plánu má zcela marginální význam a dopad (k důvodům srov. s 62 doplňku). Je proto zřejmé, že výše úroků uvažovaných v plánu nemá vliv na výslednou hodnotu, kterou ovlivňuje pouze výše nákladů na cizí kapitál.
54. Sluší se zopakovat, že úlohou soudu není přezkoumávat správnost jednotlivých metodologických rozhodnutí v rámci zvolené metody. Rovněž lze zopakovat, že akceptovat lze i postup, který není jednoznačně přijímán odbornou veřejností. Soud tedy při zohlednění těchto hledisek akceptuje odůvodnění zpracovatele revizního znaleckého posudku, byť si je vědom toho, že ne všemi znalci je používání státních dluhopisů USA při stanovení bezrizikové míry bez výhrad akceptováno a na tuto otázku existují různé názory. Tento názor zpracovatele revizního znaleckého posudku nelze považovat za vadu, která by jakýmkoliv způsobem diskvalifikovala závěrečné stanovení hodnoty.
7. Soud zároveň považuje ve vztahu k tomuto i předchozímu bodu (Chyby ve finančním plánu) za potřebné uvést, že ocenění podniků není žádnou exaktní kategorií a lze rozumně předpokládat, že s ohledem na to dva znalci nikdy nedospějí ke zcela totožnému závěru. Nelze proto nikdy dosáhnout úplné shody znalců jak ohledně výsledné hodnoty, tak i zvoleného postupu. Pokud by o takovou shodu měl soud bezmezně usilovat, vedlo by to ve svém důsledku k neudržitelnému stavu, za kterého by nebylo možné ve věci rozhodnout, neboť by bylo možné stále předkládat další znalecké posudky prezentující další (a odlišný) názor.
55. Ostatně uvedené konstatují i P. Maříková a M. Mařík, přední autority v oblasti oceňování podniků: *„Na úvod je třeba uvést jednu důležitou věc, kterou si sice zkušenější znalci mnohdy uvědomují, ale která dosud do znalecké praxe příliš nepronikla. Jde o to, že výsledky znaleckého posudku se zaměřením na oceňování bývají považovány za zjištění objektivně existující reality. Vychází z toho, že pokud se dva znalecké posudky liší, tak jeden z nich není pravděpodobně správný. Proto považujeme za nutné znovu a znovu zdůrazňovat a opakovat, že hodnotu, kterou se znalec snaží indikovat, nelze považovat za objektivně existující fakt, který je přesně nebo méně přesně zjišťován v procesu znaleckého ocenění. Platí to obecně, a možná snad nejvýrazněji právě pro oceňování podniku. Znalec oceňující podnik pouze simuluje uvažování subjektu, z jehož pohledu hodnotu zjišťuje. Pokud znalec hledá tržní hodnotu, měl by simulovat uvažování průměrného hypotetického investora. Žádný průměrný hypotetický investor však reálně neexistuje, takže znalec vyslovuje pouze svůj názor, jak by tento hypotetický subjekt mohl při koupi podniku uvažovat. Výsledek ocenění podniku je potom pouze názorem znalce (oceňovatele), který by samozřejmě měl být podložen odbornými znalostmi všeho druhu, měl by být logicky zdůvodněn, ale to vše znamená, že jiný znalec může dospět k poněkud jiným*

výsledkům.“ (M. Mařík, P. Maříková. Diferenciace hodnotovýchází a problém tržní kapitálové struktury při oceňování českých podniků. Soudní inženýrství, 2013, č. 3, s. 237-238)

7. *Nezdůvodnění tempa růstu*

58. BDM uvádí, že v posudku není dostatečně zdůvodněno tempo růstu pro terminální fázi. Zvolené tempo 4,5 % je přehnané.
59. K tomu zpracovatel revizního znaleckého posudku uvádí, že tempo růstu bývá obvykle stanoveno v intervalu mezi mírou dlouhodobé inflace a reálným růstem HDP. Tak tomu bylo i v posudku, když odhad dlouhodobé inflace činil 2,5 % a reálný růst HDP pak 5,2 %. Tempo růstu ve výši 4,5 % leželo v tomto intervalu a bylo zvoleno s ohledem na výsledky strategické analýzy, kdy tempo růstu pro rok 2011 odpovídalo 4,5 %. Tuto hodnotu nepovažuje za nadhodnocenou, neboť minimální tempo růstu je potřeba volit na úrovni inflace, jinak dochází nedochází k reálnému růstu a použití výnosové metody by bylo nedůvodné.
60. I zde považuje soud, s ohledem na dříve uvedené, vyjádření znalce za obhajitelné. Taktéž odborná literatura uvádí, že existují dvě omezení tempa růstu. Horní hranici představuje tempo růstu HDP příslušné ekonomiky, spodní hranice je pak dána očekávanou mírou inflace (k tomu srov. Zima, P. Oceňování podniků v právní praxi. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 166-167). Zpracovatel stanovil tempo růstu v těchto mezích.

8. *Chybný přepočítání nákladů vlastního kapitálu*

61. BDO kritizuje použití „upravené retenční funkce“, když její použití je limitováno několika předpoklady, zejména tím, že náklady cizího kapitálu pro terminální fázi musí být vyšší než tempo růstu. Zároveň pokud se náklady na cizí kapitál blíží uvažovanému tempu růstu, působí silný pákový efekt na daňový štít a výsledky mohou být zkreslené. Tempo růstu bylo zvoleno 4,5 % a náklady na cizí kapitál pro terminální hodnotu ve výši 5,2 %. Rozdíl těchto dvou veličin činí pouze 0,8 %, což vede k tomu, že daňové štíty jsou příliš vysoké a zadlužené náklady vlastního kapitálu jsou pak nižší než nezadlužené. Toto je nesmyslný závěr, který je v rozporu s veškerou finanční vědou.
62. I tuto námitku zpracovatel revizního znaleckého posudku EQUITA, při zhodnocení dle výše uvedených kritérií, dostatečně vyvrátil. Ačkoliv na s. 68 původního revizního znaleckého posudku uvedl, že pro přepočítání zadlužených nákladů vlastního kapitálu využil reagenční funkci modifikovanou Miller-Modigliani, ve skutečnosti byla použita univerzální reagenční funkce, a to právě z důvodů, které BDO uvádí. Univerzální reagenční funkce (Tregler, Tham) popsána v doplňku v kapitole 9.4.1. je všeobecně použitelná a nemá žádná omezení.

c) *Zhodnocení dalších znaleckých posudků v revizním znaleckém posudkem*

63. Vedle stanovení hodnoty podniku bylo úkolem revizního znaleckého posudku EQUITA zhodnocení dalších znaleckých posudků, jež byly v řízení vypracovány. V každém z těchto posudků přitom došlo k pochybení, které soudu neumožňuje z daného posudku vycházet.

1. *Znalecký posudek vypracovaný znaleckým ústavem ZNALEX, s. r. o., č. [REDAKOVANÉ]*

64. Zásadní problém znaleckého posudku vypracovaného společností ZNALEX spočívá v nezahrnutí zálohy na nemovitosti do provozně nepotřebných aktiv. Výše těchto záloh přitom činila 140,5 mil. Kč k 31. 12. 2006, k 31. 3. 2007 činila 148,5 mil. Kč. Minimálně hodnota 140,5 milionu Kč měla být zahrnuta do provozně nepotřebných aktiv, přičemž v důsledku nezahrnutí

došlo k podhodnocení výsledné hodnoty minimálně o 140,5 mil. Kč. K dalšímu podhodnocení výsledné hodnoty o 26 790 tis. Kč došlo v důsledku nezahrnutí dlouhodobé pohledávky. Celkem tedy hodnota jmění byla podhodnocena o 174 656 tis. Kč (k tomu podrobně s. 82 revizního znaleckého posudku). Na uvedeném nic nezměnil ani doplněk, který byl ke znaleckému posudku Znalex vypracován.

2. Znalecký posudek vypracovaný znaleckým ústavem APELEN Valuation s. r. o., č. [REDAKCE]

65. Vada posudku vypracovaného APELEN spočívá v nesprávném stanovení rizikové prémie země, konkrétní problém spočívá v očištění rizikové prémie země tak, aby nebylo započítáno duplicitně riziko dluhopisové složky. K tomu je potřeba znát poměr volatilit trhu akcií a vládních dluhopisů, přičemž APELEN tento poměr vyjádřil na úrovni 1,5 (jde o hodnotu obecně doporučovanou profesorem Damodaranem). Pro Českou republiku byly provedeny orientační výpočty, které však v roce 2006 vyústily v poměr volatility zhruba 2,8. Použitím obecné hodnoty 1,5 se tedy APELEN dopouští chyby. Při nepoužití obecné hodnoty 1,5, ale hodnoty vypočtené skutečně z trhu ČR v roce 2006, tedy 2,8 dospěl znalec EQUITA k vyšší rizikové prémii země a po odečtení rizika selhání země (dluhopisové složky rizika) získal akciovou složku rizika, která by činila k datu ocenění 1,26 %. APELEN přitom vyčíslil akciovou složku rizikové prémie země ve výši 0,35 %.

66. Nezohlednění skutečně dosahovaného poměru volatilit v ČR v daném období vyústí uje v nepřesnost mající poměrně zásadní dopad na výslednou hodnotu oceňované společnosti. Pokud by jedinou změnou při výpočtu hodnoty dle postupu APELEN bylo nahrazení rizikové prémie země hodnotou 1,26 % (viz předchozí odstavec), došlo by k poklesu hodnoty společnosti přibližně o 100 mil Kč.

67. K nadhodnocení (konkrétně o 59 396 tis. Kč) došlo dále tím, že APELEN do neprovozních aktiv zahrnul areál v Kaplici, ačkoliv tento majetek k datu ocenění nebyl již ve vlastnictví oceňované společnosti. Na druhé straně je však výsledná hodnota podhodnocena kvůli nezahrnutí dlouhodobé pohledávky a neprovozní výše peněžních prostředků do neprovozních aktiv o 34 156 tis. Kč. Vlivy nadhodnocení jsou však zásadnější než vlivy podhodnocení. Výsledná hodnota společnosti je tedy podle tohoto znaleckého posudku nadhodnocena.

3. Znalecký posudek vypracovaný Ing. Pavlem Štýbrem, č. [REDAKCE]

68. V posudku Ing. Štýbra dochází k nesprávnému stanovení bezrizikové úrokové míry, když při jejím určení stanovil výnosnost dlouhodobých vládních dluhopisů USA podle ilustračního příkladu v publikaci od P. Maříkové a M. Maříka. To, že se v daném případě výnosnost dluhopisů USA rovná použité české výnosnosti státních dluhopisů však neznamená, že tyto hodnoty lze porovnávat. Je nesmyslné použít jako zdroj pro zjištění výnosnosti státních dluhopisů USA ilustrační příklad z literatury z roku 2007, kde není uvedeno, z jakého období byla tato úroková sazba převzata. Pro porovnání měla být použita výnosnost amerických státních dluhopisů buď v podobě určitého průměru či aktuální výnosnost k datu ocenění. Ta v případě desetiletých dluhopisů USA činila ke dni 30. 3. 2007 4,65 %.

69. Dále se dopouští chyby při vymezení neprovozních aktiv, když zálohu na nemovitosti do této kategorie nezařazuje. Mimo to nesprávně vychází z data ocenění ke dni 31. 3. 2007. Dalších chyb se dopouští při stanovení rizikové prémie země a úpravou rizikové prémie země o diferenciaci v předpokládané inflaci mezi ČR a USA ve výši 0,6 %.

III. Stanovení přiměřeného protiplnění

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Megová

70. Podle § 183m odst. 1 obch. zák. oprávněné osoby mají právo na protiplnění v penězích, jehož výši určí hlavní akcionář; hlavní akcionář doloží přiměřenost protiplnění znaleckým posudkem, vyžaduje-li se, který nesmí být starší než 3 měsíce ke dni doručení žádosti podle § 183i odst. 1.
71. Jak bylo uvedeno výše, samotné stanovení přiměřeného protiplnění představuje otázku právního posouzení. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3024/2016, publikované pod C 17555 Souboru, ze dne 29. 5. 2018, sp. zn. 29 Cdo 2025/2016, publikované pod C 17551 Souboru, ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4585/2018, publikované pod C 18752 Souboru, či ze dne 11. 3. 2020, sp. zn. 27 Cdo 1516/2019) se dále podává následující.
72. Určení hodnoty podniku společnosti (jež je otázkou skutkovou) nelze ztotožňovat s určením výše přiměřeného protiplnění (jež je otázkou právní). Jakkoliv při určení výše přiměřeného protiplnění soud zpravidla vychází z hodnoty podniku společnosti, musí současně zohlednit i další v úvahu přicházející skutečnosti.
73. Má-li být protiplnění přiměřené (§ 183k obch. zák.) hodnotě účastnických cenných papírů, které nuceně přecházejí na hlavního akcionáře, nepřichází zásadně v úvahu, aby se výše protiplnění snižovala oproti hodnotě akcií zjištěné na základě znaleckého posudku a vycházející z hodnoty podniku společnosti proto, že by vytěsňovaní vlastníci účastnických cenných papírů nemohli takové ceny dosáhnout na trhu z důvodu nízké likvidity účastnických cenných papírů či proto, že jejich účastnické cenné papíry představují pouze menšinový podíl na společnosti (tzv. diskont za likviditu či za minoritu).
74. Vychází-li soud při určení přiměřeného protiplnění podle § 183k obch. zák. z hodnoty podniku společnosti, určené výnosovou metodou, zpravidla nemůže být při stanovení hodnoty podniku (pro účely určení přiměřeného protiplnění) aplikována (při výpočtu nákladů vlastního kapitálu) ani přírážka za nižší likviditu (omezenou obchodovatelnost) akcií (nejsou-li v konkrétní věci naplněny důvody pro opačný závěr).
75. Při přezkoumávání přiměřenosti protiplnění postupem podle § 183k obch. zák. je nutné mít na paměti, že menšinová akcionáři nemají prakticky žádnou možnost, jak hlavnímu akcionáři zabránit v realizaci jeho práva upraveného v § 183i obch. zák. Jsou-li zbavováni svého podílu ve společnosti s odůvodněním, že s ohledem na akcionářskou strukturu se jejich účast fakticky zúžila na pouhou investici, neboť jejich „vliv na chod společnosti je mizivý a možnost podílet se na zásadních rozhodnutích o směřování společnosti je iluzorní“ (srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 56/05, bod 52 odůvodnění), tedy že nadále zůstává zachována pouze majetková složka jejich účasti ve společnosti, již lze nahradit (nuceně vyměnit za peníze), musí být garantováno, že poskytované protiplnění v penězích bude odpovídat hodnotě této investice. Jinak řečeno, protiplnění poskytované hlavním akcionářem musí odpovídat hodnotě účastnických cenných papírů, jejichž vlastnictví hlavní akcionář v důsledku nuceného přechodu nabude tak, aby hodnota investice vlastněné minoritním akcionářem zůstala zachována.
76. Jakkoliv se zpravidla (v případě společností, jejichž účastnické cenné papíry nebyly přijaty k obchodování na regulovaném trhu) vychází z hodnoty podniku společnosti stanovené znalcem, přičemž výše protiplnění připadající na účastnický cenný papír se určí jako podíl na hodnotě podniku společnosti, odpovídající podílu (jmenovité hodnoty) účastnického cenného papíru na základním kapitálu společnosti, soud musí přihlídnout i k dalším okolnostem. Z požadavku přiměřenosti (spravedlnosti) mimo jiné plyne, že protiplnění zásadně nesmí být nižší než tržní cena dotčených účastnických cenných papírů v době předcházející vytěsnění, lze-li ji objektivně určit.

77. Právě proto, že v případě tzv. vytěsnění nemá akcionář možnost tomuto procesu zabránit, se při určení přiměřeného vypořádání vychází z (tržní) hodnoty podniku společnosti a základem pro určení přiměřeného vypořádání je pak podíl na této tržní hodnotě připadající na jednu akcii (účastnický cenný papír). Ve většině případů tento alikvotní podíl převyšuje tržní cenu samotných akcií (za uvedenou částku by zpravidla nebylo možné tyto akcie prodat) a již tím do určité míry reflektuje přiměřenost (spravedlnost) vypořádání mezi hlavním akcionářem a menšinovými (vytěšňovanými) vlastníky účastnických cenných papírů.
78. Obdobně zdůrazňuje i Ústavní soud (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15, bod 29), že přiměřené protiplnění je v tomto ohledu obdobou náhrady při vypořádání podílového vlastnictví, kdy ze soudní praxe plyne, že základem pro stanovení této náhrady je tzv. cena obvyklá v daném místě a čase vypořádání, přičemž výše náhrady se určuje odpovídajícím podílem z (tržní) ceny celé věci, nikoli z ceny, za kterou by bylo možno spoluvlastnický podíl zpeněžit (jinak by byla porušena rovnost spoluvlastníků v rozporu s ustanovením čl. 11 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod). Samotná skutečnost, že předmětem ocenění je pouze (menšinový) podíl, v těchto případech nehraje (z hlediska ústavního ani nemůže) roli. V této souvislosti lze hovořit o tzv. spravedlivé hodnotě (fair či přesněji equitable value) v kontrapozici s tzv. (spravedlivou) tržní hodnotou (fair market value). Obdobně jako přírážku za minoritu, která zohledňuje stupeň kontroly podniku konkrétního akcionáře a kterou (nejsou-li pro to nějaké mimořádné důvody) v případě vytěsnění menšinových akcionářů uplatnit nelze, neboť výsledkem by nebyla spravedlivá, ale tržní hodnota menšinového podílu, je třeba posuzovat přírážku za obchodovatelnost příslušného účastnického cenného papíru (bod 31 citovaného nálezu).
79. V usnesení ze dne 6. 5. 2021, sp. zn. 27 Cdo 2010/2020, Nejvyšší soud výslovně uvedl, že spravedlnost protiplnění je nutné poměřovat ve vztahu ke všem zúčastněným subjektům (nejen z pohledu vytěsněných vlastníků účastnických cenných papírů), tak, aby bylo (jak ostatně plyne již ze samotného pojmu užitého zákonem) přiměřené (proporcionální) všem okolnostem.
80. Z uvedeného je tedy zřejmé, že přiměřené protiplnění nemá odrážet pouze tržní hodnotu, ale má jít o protiplnění spravedlivé, je tedy potřebné dostatečným způsobem zohlednit všechny okolnosti případu. Trefně v tomto ohledu uvádí odborná literatura s odkazem na zahraniční rozhodovací praxi, že „oceňovací proces pro účely vytěsnění menšiny ze společnosti není proto, aby byl rekonstruován pro forma (hypotetický) prodej akcií menšinového akcionáře, ale předpokládá se, že vytěšňovaný akcionář by si přál udržet svou investiční pozici ve společnosti. Pokud by nebyla přiznána menšinovým akcionářům plná proporcionální hodnota jejich akcií, představovalo by to sankci za nedostatek kontroly, čímž by došlo k neférovému obohacení většinového akcionáře“ a dále, že „férová hodnota“ (fair value) není synonymem pro férovou tržní hodnotu (fair market value), ale jde o jiný standard hodnoty. Správný výklad pojmu férová hodnota při squeeze-out a podobných transakcích spočívá ve vlastnictví proporčního podílu disentuujícího akcionáře na celkové hodnotě společnosti, aniž by byl aplikován diskont za nedostatek kontroly, tj. za minoritu“ (Zima, P. Jeden článek a nové rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 647/15. Obchodněprávní revue, 2019, č. 2, s. 41-45).
81. Zvláštní pozornost si na tomto místě zaslouží otázka přírážky za velikost. Užití přírážky za velikost v kontextu určení spravedlivého protiplnění nepochybně představuje otázku právní (srov. přiměřeně náleží Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15).
82. Soud si je vědom rozdílných přístupů k této otázce. Za přesvědčivější však považuje přístup odmítající aplikaci velikostní přírážky. V odborné literatuře je především poukazováno na její teoretickou nedoloženost (Zima, P. Oceňování podniků v právní praxi. Praha: C. H. Beck, 2016, 148). Zvláště je pak odmítána v německém prostředí, a to právě s poukazem na neprůkaznost

- její opodstatněnosti (Zima, P. Oceňování podniků v právní praxi. Praha: C. H. Beck, 2016, 152-153). Německé prostředí je přitom po právní i hospodářské stránce nepochybně bližší tuzemskému než americké, kde je částí právní praxe tato přírážka aplikována (na tu odkazují Dědič, J., Lasák, J., Buchta, F. Aplikovatelnost velikostní přírážky při stanovení spravedlivé hodnoty akcií a výše přiměřeného protiplnění. Právní rozhledy, 2021, č. 23-24, s. 801-809; k tomuto příspěvku kriticky Zima, P. Velké téma malých společností. Právní rozhledy, 2022, č. 10, s. 366-370; ten rovněž poukazuje na to, že samotná judikatura Nejvyššího soudu státu Delaware, na kterou autoři odkazují, není v této otázce jednotná).
83. Ostatně i znalci v jiných státech než USA, které obecně připouštějí existenci velikostní přírážky nepřebírají výši velikostní přírážky podle poměrů USA, ale pracují s přepočty této přírážky na jejich domácí trh (např. Kanada a Austrálie), tedy reflektují menší velikost lokálních společností oproti společnostem na trhu v USA (srov. Zima, P. Velké téma malých společností. Právní rozhledy, 2022, č. 10, s. 366-370, a zdroje tam uvedené). Sluší se rovněž poukázat i na to, že riziko kryté velikostní přírážkou (riziko menší velikosti českých podniků oproti podnikům v USA) je zohledněno již v tzv. rizikové přírážce země, která se u podniků v USA nepoužívá. Riziko menších společností je též obsaženo v nákladech cizího kapitálu (k tomu srov. tamtéž).
84. Je přitom nutné zdůraznit, že i relativně nízká přírážka za velikost má zásadní vliv na hodnotu podniku (Zima, P. Oceňování podniků v právní praxi. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 147). V takovém případě se jeví potřeba její odůvodněnosti a podloženosti relevantními údaji o to naléhavější, aby vytěsnění akcionáři, kteří jsou apriori ve slabší pozici (např. nemožnost rozhodnout o přechodu vlastnického práva, informační deficit) nebyli bezdůvodně poškozeni.
85. Konečně k velikostní přírážce se staví při oceňování podniků pro účely vytěsnění odmítavě i přední tuzemské autority v oblasti oceňování podniků (M. Mařík, P. Maříková. Diferenciace hodnotovýchází a problém tržní kapitálové struktury při oceňování českých podniků. Soudní inženýrství, 2013, č. 3, s. 241). I zpracovatelka revizního znaleckého posudku EQUITA doporučil při stanovení spravedlivé hodnoty nezohledňovat přírážku za velikost podniku (revizní znalecký posudek EQUITA, s. 68).
86. Mimo to soud nepřehlédl ani odlišný přístup k této otázce ze strany Vrchních soudů. Vrchní soud v Praze ve svém usnesení ze dne 12. 11. 2024, sp. zn. 14 Cmo 81/2024, dospěl k závěru, že použití velikostní přírážky je v poměrech českých společností přesvědčivě odůvodňováno v odborné literatuře, přičemž poukázal na výše uvedený článek od kolektivu Dědič, J., Lasák, J. a Buchta, F. V usnesení ze dne 20. 5. 2025, sp. zn. 14 Cmo 215/2024, upřesnil, že přírážka za velikost je při ocenění výnosovým způsobem fakultativně aplikovatelná. Nijak se přitom nevypořádal s taktéž výše uvedeným příspěvkem od P. Zimy (ZIMA, Petr. Velké téma malých společností. Právní rozhledy, 2022, č. 10, s. 366-370), který názory autorů přesvědčivě vyvrací.
87. Naproti tomu Vrchní soud v Olomouci ve svém usnesení ze dne 10. 3. 2022, sp. zn. 5 Cmo 98/2021, uvedl: „*Odvolačím soudu je z úřední činnosti známo, že pokud jde o problematiku (ne)použití diskontu za malou velikost oceňované společnosti, vedou se v teoretické rovině spory o „obecnou“ vhodnost použití této přírážky v akademické obci, kdy některé znalecké posudky s touto přírážkou pracují a jiné ne, a diskutuje se rovněž problematičnost aplikace amerických poměrů na české, případně střeoevropské poměry, pokud jde o kritérium velikosti společnosti. Vrchní soud v Olomouci v usnesení ze dne 11. 9. 2019, č. j. 8 Cmo 127/2019-1601, dovedl, že je-li celková pochybnost ohledně možnosti tuto přírážku vůbec použít, je nezbytné pro účely stanovení výše přiměřeného protiplnění při vytěsnění minoritních akcionářů ji do výpočtu nezahrnout, přičemž se nejedná o zvýhodnění minoritních akcionářů. Obdobně pak postupoval Vrchní soud v Praze v řízení sp. zn. 14 Cmo 260/2019, kde stanovil výši přiměřeného protiplnění bez této velikostní přírážky. Odvolačím soudu je dále z úřední činnosti známo, že v judikatuře sousedních zemí (Německo a Rakousko), se tato přírážka neobjevuje, mezi dalšími i proto, že prostřednictvím velikostní přírážky lze zvýšit diskontní míru sice jen o*

několik procent, avšak současně s touto úpravou lze hodnotu oceňované společnosti snížit o desítky procent díky takzvanému odúročení, což má dopad na zjištění hodnoty tzv. „fair value“. Nepoužívání velikostní prémie u malých a středních podniků v Německu je stanoveno také pokyny německého Institutu auditorů. Odvolací soud současně neshledává rozumného důvodu, proč by neměla být použita spravedlivá hodnota zohledňující okolnosti (nedobrovolnosti) předmětné transakce. Je-li podstatou spravedlivé výše protiplnění spravedlivá hodnota akcie odrážející specifika zmíněné (nedobrovolné) transakce a má-li být soudem stanovena přiměřená spravedlivá hodnota, pak v obecné rovině není důvodu nezohlednit vývoj vědy a posun aplikační praxe v oblasti oceňování k okamžiku vypracování znaleckého posudku k zadání soudu.“

88. S ohledem na to tedy soud při stanovení výše přiměřeného protiplnění vyšel z hodnoty podniku společnosti bez velikostní přírážky. Konkrétně vyšel z varianty 2 B*, tedy z hodnoty společnosti stanovené za použití metod běžně používaných v době zpracování doplňku znaleckého posudku (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 5. 2021, sp. zn. 14 Cmo 26/2020) a to k okamžiku přechodu vlastnického práva (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 11. 2022, sp. zn. 7 Cmo 60/2022). Podle té činila hodnota podniku 723 984 tis. Kč, hodnota jedné akcie potom 603,32 Kč.
89. Přiměřené protiplnění za jednu akcii poskytnuté většinovým akcionářem – účastníkem 2) na základě usnesení valné hromady ze dne 29. 6. 2007 činilo 285 Kč za akci. Rozdíl mezi poskytnutým protiplněním a přiměřeným protiplněním stanoveným soudem tedy činí 318,32 Kč. Navrhovateli a) tudíž za 4 102 ks akcií náleží dále přiměřené protiplnění ve výši 1 305 748,64 Kč, navrhovateli b) za 13 555 ks akcií protiplnění ve výši 4 314 827,60 Kč, navrhovateli c) za 2 708 ks akcií protiplnění ve výši 862 010,56 Kč, navrhovateli d) za 390 ks protiplnění ve výši 124 144,80 Kč, navrhovatelce e) za 2 336 ks akcií protiplnění ve výši 743 595,52 Kč a navrhovatelce f) za 1 124 ks akcií protiplnění ve výši 357 791,68 Kč.

IV. Úroky z prodlení

90. Podle § 365 obch. zák dlužník je v prodlení, jestliže nesplní řádně a včas svůj závazek, a to až do doby poskytnutí řádného plnění nebo do doby, kdy závazek zanikne jiným způsobem. Dlužník však není v prodlení, pokud nemůže plnit svůj závazek v důsledku prodlení věřitele.
91. Podle § 369 odst. 1 obch. zák je-li dlužník v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho části a není smluvna sazba úroků z prodlení, je dlužník povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené ve smlouvě, jinak určené předpisy práva občanského.
92. Úroky z prodlení náleží i v případě prodlení s plněním přiměřeného protiplnění. Nejvyšší soud se otázkami souvisejícími s úrokem z prodlení zabýval podrobně v rozsudku ze dne 19. 10. 2023, sp. zn. 27 Cdo 2245/2022. Konkrétně se zabýval otázkou splatnosti přiměřeného protiplnění, výzvou ke splnění dluhu bez určení výše protiplnění, prodlením se zaplacením přiměřeného protiplnění a otázkou promlčení úroků z prodlení.
93. K otázce splatnosti (v případě listinných účastnických cenných papírů) obecně uvedl, že předání listinných účastnických cenných papírů společnosti dosavadním vlastníkem představuje konkludentní výzvu k plnění ve smyslu § 340 odst. 2 obch. zák. Neprojevili-li tedy dosavadní vlastníci listinných účastnických cenných papírů jinou vůli, nastává splatnost práva na protiplnění bez zbytečného odkladu poté, kdy dosavadní vlastníci předají účastnické cenné papíry společnosti podle § 183m odst. 2 obch. zák. (srov. body 34-40 předmětného rozhodnutí).
94. Zároveň uzavřel, že neprojevili-li dosavadní vlastníci listinných účastnických cenných papírů jinou vůli, potom jejich předáním společnosti podle § 183m odst. 2 obch. zák. vyzývá hlavního

- akcionáře k zaplacení plné výše protiplnění, tedy i (případného) doplatku protiplnění, který by přesahoval výši protiplnění stanovenou v usnesení valné hromady o výkupu účastnických cenných papírů. To platí zásadně bez ohledu na to, zda dosavadní vlastník účastnických cenných papírů požádal soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění podle § 183k obch. zák. (body 41-44 předmětného rozhodnutí).
95. K otázce následků prodlení pak konstatoval, že jelikož je právo na protiplnění peněžitým plněním (§ 183m odst. 1 obch. zák.), platí, že v případě prodlení s jeho výplatou má dosavadní vlastník účastnických cenných papírů právo požadovat od hlavního akcionáře vedle samotného protiplnění i úroky z prodlení (§ 517 odst. 2 obč. zák.). Nevyplatí-li tedy hlavní akcionář dosavadnímu vlastníkovu listinných účastnických cenných papírů protiplnění (zahrnující i jinou výši protiplnění ve smyslu § 183k odst. 3 obch. zák.) bez zbytečného odkladu poté, co dosavadní vlastník předá listinné účastnické cenné papíry společnosti (podle § 183m odst. 2 obch. zák.), dostává se hlavní akcionář do prodlení, a tak dosavadnímu akcionáři vzniká právo požadovat vedle protiplnění i úroky z prodlení (body 45-46 předmětného rozhodnutí).
96. K tomu, že úroky z prodlení z jiné výše protiplnění přiznaného soudem podle § 183k odst. 3 obch. zák. počínají běžet (již) okamžikem, v němž má být splněna ta část protiplnění, která byla vytěsněným akcionářům přiznána v usnesení valné hromady, na jehož základě k vytěsnění došlo, dospěl mimo jiné i s odůvodněním, že úrok z prodlení z doplatku protiplnění přiznaného soudem podle § 183k odst. 3 obch. zák. má sloužit mimo jiné i k tomu, aby hlavního akcionáře odrazil od možnosti stanovit (v mezích § 183j odst. 4 obch. zák.) nepřiměřeně nízké protiplnění a těžit z délky případného soudního řízení o přezkoumání přiměřenosti protiplnění či toto řízení dokonce záměrně prodlužovat. Tedy od postupu, při němž by hlavní akcionář těžil z toho, že bude k doplatku přiměřeného protiplnění zavázán s výrazným časovým odstupem, aniž by byla zohledněna doba, po kterou hlavní akcionář vytěsněným akcionářům část přiměřeného protiplnění zadržoval (body 48-49 body předmětného rozhodnutí).
97. Již předtím pak Nejvyšší soud v usnesení ze dne 22. 2. 2023, sp. zn. 27 Cdo 2221/2022, dospěl k závěru, že zvláštní úprava § 183k odst. 3 věty druhé obch. zák., jež váže počátek běhu promlčecí doby na právní moc rozhodnutí soudu, kterým bylo přiznáno právo na jinou výši protiplnění, se (vedle jistiny samotné) vztahuje rovněž na úroky z prodlení z nezaplacené částky protiplnění.
98. Všem navrhovatelům přiznal soud úroky v zákonné výši, která podle nařízení vlády č. 142/1994Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku (ve znění od 28. 4. 2005) odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů, přičemž v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí (výše dvoutýdenní repo sazby České národní banky za příslušná období je dostupná na <https://www.cnb.cz/cs/casto-kladene-dotazy/Jak-se-vyvijela-dvoutydenni-repo-sazba-CNB/>).
99. S ohledem na to náleží navrhovatelům a), b), c), d), a e), kteří nárok na úroky z prodlení uplatnili (navrhovatelka f) nárok na úroky z prodlení neuplatnila), úroky z prodlení od okamžiku, kdy byly akcie předány a došlo k přechodu vlastnického práva, resp. od okamžiku, od kterého navrhovatelé úroky požadují, je-li tento okamžik pozdější. Navrhovatelé a) tedy náleží úroky od 4. 9. 2007, navrhovatelé b) náleží úroky od 15. 10. 2007, navrhovatelé c) náleží úroky od 16. 10. 2007, navrhovatelé d) náleží úroky od 4. 9. 2007, a navrhovatelé e) náleží úroky od 4. 9. 2007.

VI. Náklady řízení

100. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2019, sp. zn. 27 Cdo 1966/2018, publikované pod C 18757 Souboru). Všem navrhovatelům proto náleží plná náhrada nákladů řízení souvisejících s právním zastoupením, přičemž za základ pro určení výše odměny soud považoval jednotlivé částky přisouzené navrhovatelům spolu s částkou 50 000 Kč představující tarifní hodnotu sporu v případě určení přiměřeného protiplnění do 31. 12. 2024, resp. částkou 113 000 Kč představující tarifní hodnotu sporu v případě určení přiměřeného protiplnění od 1. 1. 2025. Účastnicím 1) i 2) uložil soud povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení navrhovatelům společně a nerozdílně, neboť obě vystupovaly na stejné procesní straně a ve stejné míře uplatňovaly procesní práva a povinnosti. Účastnici 1) sice nebyla uložena povinnost zaplatit přiměřené protiplnění, když tato povinnost stíhá hlavního akcionáře. Byla to však valná hromada účastnice 1), která rozhodla o vytěsnění menšinových akcionářů za plnění ve výši 285 Kč za akcii a účastnice 1) ve sporu účastnici 2) podporovala, tudíž je společně s ní povinna hradit náklady řízení. Pasivní legitimace účastníků v tomto sporu vyplývá z ust. § 200e a 94 o. s. ř. účinného do 31.12.2013.

a) [REDAKCE] – navrhovatel a)

101. U navrhovatele a) tedy soud považoval za základ pro učení náhrady nákladů řízení částku 1 355 748,64 Kč, resp. 1 418 748,64 Kč (§ 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb. - dále „AT“). Náhrada účelně vynaložených nákladů se u něj sestává z odměny zástupce za 7 úkonů právní služby po 13 740,00 Kč, resp. 13 980 Kč (převzetí a příprava zastoupení, účast na jednání před soudem dne 5. 6. 2014, účast na jednání konaném dne 18. 9. 2014, účast na jednání konaném dne 11. 11. 2014, účast na jednání konaném dne 28. 3. 2017, účast na jednání konaném dne 6. 6. 2017, účast na jednání konaném dne 23. 9. 2025), přičemž v případě účasti na jednání konaném dne 23. 9. 2025 se jednalo o společné úkony a soud proto tuto odměnu podle § 12 odst. 4 AT snížil o 20 %. Na jednání konaném dne 6. 6. 2017 došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí, proto mu náleží odměna ve výši jedné poloviny podle § 11 odst. 2 písm. f) AT. Celkem se jedná o částku 86 754 Kč.

102. Navrhovatel a) dále náleží paušální náhrada výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné (tzv. režijní paušál), sestávající z 7 tzv. režijních paušálů podle § 13 odst. 4 AT, konkrétně ve výši 2 250 Kč (do 31. 12. 2024 činila výše této náhrady za jeden úkon právní služby 300 Kč, po 1. 1. 2025 jde o 450 Kč).

103. Vedle toho se náhrada nákladů navrhovatel a) sestává z náhrady cestovních výdajů jeho zástupce na jednání soudu podle § 13 odst. 1 a odst. 5 AT a náhrady za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT celkově ve výši 11 263,40 Kč.

104. Konkrétně jde o 1) náhradu cestovních výdajů za cestu z Plzně do Českých Budějovic na jednání dne 5. 6. 2014 a zpět o vzdálenosti 280 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 5,1 l/100 km, vyhláskové ceně benzínu 35,70 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,70 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 435/2013 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč, 2) náhradu cestovních výdajů za cestu z Plzně do Českých Budějovic na jednání dne 18. 9. 2014 a zpět o vzdálenosti 280 km při užití

- osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 5,1 l/100 km, vyhláskové ceně benzínu 35,70 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,70 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 435/2013 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč, 3) náhradu cestovních výdajů za cestu z Plzně do Českých Budějovic na jednání dne 11. 11. 2014 a zpět o vzdálenosti 280 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 5,1 l/100 km, vyhláskové ceně benzínu 35,70 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,70 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 435/2013 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč, tuto však podle § 14 odst. 4 AT zkrácenou o 4 půlhodiny, celkově 4 půlhodin tedy po 100 Kč, 4) náhradu cestovních výdajů za cestu z Plzně do Českých Budějovic na jednání dne 28. 3. 2017 a zpět o vzdálenosti 280 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 5,1 l/100 km, vyhláskové ceně benzínu 29,50 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,90 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 440/2016 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč, 5) náhradu cestovních výdajů za cestu z Plzně do Českých Budějovic na jednání dne 6. 6. 2017 a zpět o vzdálenosti 280 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 5,1 l/100 km, vyhláskové ceně benzínu 29,50 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,90 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 440/2016 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč.
105. Neboť je zástupce navrhovatele a) plátce DPH, soud tuto náhradu zvýšil o DPH ve výši 21 %. Celkově se tedy jedná o částku ve výši 121 323,55 Kč.
106. Dále mu náleží náhrada nákladů za uhrazené soudní poplatky ve výši 66 288 Kč, konkrétně 1000 Kč za podání návrhu na zahájení řízení a dále 65 288 Kč, který soud doměřil podle § 9 odst. 6 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), neboť rozhodoval nejen o samotném určení výše přiměřeného protiplnění, ale rovněž i o zaplacení přiměřeného protiplnění, tedy peněžitém plnění podle § 6 ZOP (k tomu srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2018, sp. zn. 7 Cmo 383/2017).
107. Ve vztahu k uložení této poplatkové povinnosti ve výši 65 288 Kč za peněžité plnění (výrok VIII usnesení) pro úplnost soud poukazuje na výklad § 13 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (ve znění účinném od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2010) přijatý Nejvyšším soudem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2867/2016, R 121/2019), aprobovaný rovněž i Ústavním soudem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2024, sp. zn. I. ÚS 426/23), podle kterého povinnost zaplatit soudní poplatek splatný společně s podáním žaloby, který nebyl uhrazen a soud již začal jednat ve věci samé, lze uložit po uplynutí 3 let od právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení skončeno.
108. Konečně navrhovateli a) náleží náhrada znalečného ve výši 3 000 Kč sestávající se ze zálohy na znalecký posudek (č. l. 556).

b) [REDAKCE] – navrhovatel b)

109. U navrhovatele b) soud považoval za základ pro učení náhrady nákladů řízení částku 4 364 827,60 Kč, resp. 4 427 827,60 Kč (§ 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb. - dále „AT“). Náhrada účelně vynaložených nákladů se u něj sestává z odměny zástupce za 14 úkonů právní služby po 25 780 Kč, resp. 26 020 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé ze dne 29. 8. 2007, vyjádření ve věci samé ze dne 27. 1. 2014, účast na jednání před soudem dne 5. 6. 2014, účast na jednání konaném dne 18. 9. 2014, vyjádření ve věci samé ze dne 10. 7. 2014, účast na jednání konaném dne 11. 11. 2014, vyjádření ve věci samé ze dne 6. 5. 2016, vyjádření ve věci samé ze dne 1. 6. 2017, účast na jednání konaném dne 28. 3.

- 2017, účast na jednání konaném dne 6. 6. 2017, odvolání ve věci samé ze dne 11. 9. 2017, vyjádření ve věci samé ze dne 19. 10. 2017, účast na jednání konaném dne 23. 9. 2025), přičemž v případě všech těchto úkonů se jednalo o společné úkony pro navrhovatele b) a navrhovatele c) (při jednání 23. 9. 2025 i pro další navrhovatele) a soud proto tuto odměnu podle § 12 odst. 4 AT snížil o 20 %. Na jednání konaném dne 6. 6. 2017 došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí, proto mu náleží odměna ve výši jedné poloviny podle § 11 odst. 2 písm. f) AT. Celkem se jedná o částku 278 616 Kč.
110. Navrhovateli b) dále náleží paušální náhrada výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné (tzv. režijní paušál), sestávající z 14 tzv. režijních paušálů podle § 13 odst. 4 AT, konkrétně ve výši 4 350 Kč (do 31. 12. 2024 činila výše této náhrady za jeden úkon právní služby 300 Kč, po 1. 1. 2025 jde o 450 Kč).
111. Vedle toho se náhrada nákladů navrhovateli b) sestává z náhrady cestovních výdajů jeho zástupce na jednání soudu podle § 13 odst. 1 a odst. 5 AT a náhrady za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT celkově ve výši 6 619,98 Kč.
112. Konkrétně jde o 1) náhradu cestovních výdajů za cestu z Praha do Českých Budějovic na jednání dne 5. 6. 2014 a zpět o vzdálenosti 306 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,8 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 35,70 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,70 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 435/2013 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč. Neboť se jednalo o společný úkon pro navrhovatele b) i c), soud mezi ně náhradu poměrně rozdělil, 2) náhradu cestovních výdajů za cestu z Praha do Českých Budějovic na jednání dne 18. 9. 2014 a zpět o vzdálenosti 306 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,8 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 35,70 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,70 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 435/2013 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč. Neboť se jednalo o společný úkon pro navrhovatele b) i c), soud mezi ně náhradu poměrně rozdělil, 3) náhradu cestovních výdajů za cestu z Praha do Českých Budějovic na jednání dne 11. 11. 2014 a zpět o vzdálenosti 306 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,8 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 35,70 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,70 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 435/2013 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč, tuto však podle § 14 odst. 4 AT zkrácenou o 4 půlhodiny, celkově 4 půlhodin tedy po 100 Kč. Neboť se jednalo o společný úkon pro navrhovatele b) i c), soud mezi ně náhradu poměrně rozdělil, 4) náhradu cestovních výdajů za cestu z Praha do Českých Budějovic na jednání dne 28. 3. 2017 a zpět o vzdálenosti 306 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,8 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 29,50 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,90 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 440/2016 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč. Neboť se jednalo o společný úkon pro navrhovatele b) i c), soud mezi ně náhradu poměrně rozdělil, 5) náhradu cestovních výdajů za cestu z Praha do Českých Budějovic na jednání dne 6. 6. 2017 a zpět o vzdálenosti 306 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,8 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 29,50 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,90 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 440/2016 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč. Neboť se jednalo o společný úkon pro navrhovatele b) i c), soud mezi ně náhradu poměrně rozdělil.
113. Neboť je zástupce navrhovatele a) plátce DPH, soud tuto náhradu zvýšil o DPH ve výši 21 %. Celkově se tedy jedná o částku ve výši 347 505,18 Kč.

114. Dále mu náleží náhrada nákladů za uhrazené soudní poplatky ve výši 216 742 Kč, konkrétně 1000 Kč za podání návrhu na zahájení řízení a dále 215 742 Kč, který soud doměřil podle § 9 odst. 6 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), neboť rozhodoval nejen o samotném určení výše přiměřeného protiplnění, ale rovněž i o zaplacení přiměřeného protiplnění, tedy peněžitém plnění podle § 6 ZOP (k tomu srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2018, sp. zn. 7 Cmo 383/2017).
115. Ve vztahu k uložení této poplatkové povinnosti ve výši 215 742 Kč za peněžité plnění (výrok IX usnesení) pro úplnost soud poukazuje na výklad § 13 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (ve znění účinném od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2010) přijatý Nejvyšším soudem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2867/2016, R 121/2019), aprobovaný rovněž i Ústavním soudem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2024, sp. zn. I. ÚS 426/23), podle kterého povinnost zaplatit soudní poplatek splatný společně s podáním žaloby, který nebyl uhrazen a soud již začal jednat ve věci samé, lze uložit po uplynutí 3 let od právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení skončeno.

c) [REDACTED] – *navrhovatel c)*

116. U navrhovatele c) soud považoval za základ pro učení náhrady nákladů řízení částku 912 010,56 Kč, resp. 975 010,56 Kč (§ 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb. - dále „AT“). Náhrada účelně vynaložených nákladů se u něj sestává z odměny zástupce za 14 úkonů právní služby po 11 980 Kč, resp. 12 220 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé ze dne 29. 8. 2007, vyjádření ve věci samé ze dne 27. 1. 2014, účast na jednání před soudem dne 5. 6. 2014, účast na jednání konaném dne 18. 9. 2014, vyjádření ve věci samé ze dne 10. 7. 2014, účast na jednání konaném dne 11. 11. 2014, vyjádření ve věci samé ze dne 6. 5. 2016, vyjádření ve věci samé ze dne 1. 6. 2017, účast na jednání konaném dne 28. 3. 2017, účast na jednání konaném dne 6. 6. 2017, odvolání ve věci samé ze dne 11. 9. 2017, vyjádření ve věci samé ze dne 19. 10. 2017, účast na jednání konaném dne 23. 9. 2025), přičemž v případě všech těchto úkonů se jednalo o společné úkony pro navrhovatele b) a navrhovatele c) (při jednání 23. 9. 2025 i pro další navrhovatele) a soud proto tuto odměnu podle § 12 odst. 4 AT snížil o 20 %. Na jednání konaném dne 6. 6. 2017 došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí, proto mu náleží odměna ve výši jedné poloviny podle § 11 odst. 2 písm. f) AT. Celkem se jedná o částku 129 576 Kč.
117. Navrhovateli c) dále náleží paušální náhrada výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné (tzv. režijní paušál), sestávající z 14 tzv. režijních paušálů podle § 13 odst. 4 AT, konkrétně ve výši 4 350 Kč (do 31. 12. 2024 činila výše této náhrady za jeden úkon právní služby 300 Kč, po 1. 1. 2025 jde o 450 Kč).
118. Vedle toho se náhrada nákladů navrhovateli c) sestává z náhrady cestovních výdajů jeho zástupce na jednání soudu podle § 13 odst. 1 a odst. 5 AT a náhrady za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT celkově ve výši 6 619,98 Kč.
119. Konkrétně jde o 1) náhradu cestovních výdajů za cestu z Praha do Českých Budějovic na jednání dne 5. 6. 2014 a zpět o vzdálenosti 306 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 5,1 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 35,70 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,70 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 435/2013 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč. Neboť se jednalo o společný úkon pro navrhovatele b) i c), soud mezi ně náhradu poměrně rozdělil, 2) náhradu cestovních výdajů za cestu z Praha do Českých Budějovic na jednání dne 18. 9. 2014 a zpět o vzdálenosti 306 km při

- užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 5,1 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 35,70 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,70 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 435/2013 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč. Neboť se jednalo o společný úkon pro navrhovatele b) i c), soud mezi ně náhradu poměrně rozdělil, 3) náhradu cestovních výdajů za cestu z Praha do Českých Budějovic na jednání dne 11. 11. 2014 a zpět o vzdálenosti 306 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,8 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 35,70 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,70 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 435/2013 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč, tuto však podle § 14 odst. 4 AT zkrácenou o 4 půlhodiny, celkově 4 půlhodin tedy po 100 Kč. Neboť se jednalo o společný úkon pro navrhovatele b) i c), soud mezi ně náhradu poměrně rozdělil, 4) náhradu cestovních výdajů za cestu z Praha do Českých Budějovic na jednání dne 28. 3. 2017 a zpět o vzdálenosti 306 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,8 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 29,50 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,90 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 440/2016 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč. Neboť se jednalo o společný úkon pro navrhovatele b) i c), soud mezi ně náhradu poměrně rozdělil, 5) náhradu cestovních výdajů za cestu z Praha do Českých Budějovic na jednání dne 6. 6. 2017 a zpět o vzdálenosti 306 km při užití osobního vozu s průměrnou spotřebou benzínu 6,8 l/100 km, vyhláškové ceně benzínu 29,50 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů a sazbě základní náhrady 3,90 Kč/km, to vše dle vyhlášky č. 440/2016 Sb., a náhradu promeškaného času v délce 8 půlhodin po 100 Kč. Neboť se jednalo o společný úkon pro navrhovatele b) i c), soud mezi ně náhradu poměrně rozdělil.
120. Neboť je zástupce navrhovatele a) plátce DPH, soud tuto náhradu zvýšil o DPH ve výši 21 %. Celkově se tedy jedná o částku ve výši 170 060,64 Kč.
121. Dále mu náleží náhrada nákladů za uhrazené soudní poplatky ve výši 44 101 Kč, konkrétně 1000 Kč za podání návrhu na zahájení řízení a dále 43 101 Kč, který soud doměřil podle § 9 odst. 6 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), neboť rozhodoval nejen o samotném určení výše přiměřeného protiplnění, ale rovněž i o zaplacení přiměřeného protiplnění, tedy peněžitém plnění podle § 6 ZOP (k tomu srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2018, sp. zn. 7 Cmo 383/2017). Výše soudního poplatku s ohledem na tento předmět řízení (862 010,56 Kč), činí 43 101 Kč, přičemž navrhovatel c) již podstatnou část soudního poplatku za tento předmět řízení uhradil (31 456 Kč, č. l. 78), soud mu tedy vyměřil v tomto rozhodnutí rozdíl ve výši 11 645 Kč.
122. Ve vztahu k uložení této poplatkové povinnosti ve výši 11 645 Kč za peněžité plnění (výrok X usnesení) pro úplnost soud poukazuje na výklad § 13 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (ve znění účinném od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2010) přijatý Nejvyšším soudem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2867/2016, R 121/2019), aprobovaný rovněž i Ústavním soudem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2024, sp. zn. I. ÚS 426/23), podle kterého povinnost zaplatit soudní poplatek splatný společně s podáním žaloby, který nebyl uhrazen a soud již začal jednat ve věci samé, lze uložit po uplynutí 3 let od právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení skončeno.
123. Konečně navrhovateli c) náleží náhrada znalečného ve výši 3 000 Kč sestávající se ze zálohy na znalecký posudek (č. l. 563).

d) [REDACTED] – navrhovatel d)

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Megová

124. U navrhovatele d) soud považoval za základ pro učení náhrady nákladů řízení částku 174 144,80 Kč, resp. 237 144,80 Kč (§ 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb. - dále „AT“). Náhrada účelně vynaložených nákladů se u něj sestává z odměny zástupce za 3 úkony právní služby po 8 100 Kč, resp. 9 260 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé ze dne 18. 9. 2022, účast na jednání konaném dne 23. 9. 2025), přičemž v případě písemného podání ze dne 18. 9. 2022 a účasti na jednání konaném dne 23. 9. 2025 se jednalo o společné úkony pro více účastníků a soud proto tuto odměnu podle § 12 odst. 4 AT snížil o 20 %. Celkem se jedná o částku 21 988 Kč.
125. Navrhovateli c) dále náleží paušální náhrada výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné (tzv. režijní paušál), sestávají z 3 tzv. režijních paušálů podle § 13 odst. 4 AT, konkrétně ve výši 1 050 Kč (do 31. 12. 2024 činila výše této náhrady za jeden úkon právní služby 300 Kč, po 1. 1. 2025 jde o 450 Kč).
126. Vedle toho se náhrada nákladů navrhovateli d) sestává z náhrady cestovních výdajů jeho zástupce na jednání soudu podle § 13 odst. 1 a odst. 5 AT a náhrady za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT celkově ve výši 3 726 Kč.
127. Konkrétně jde o náhradu cestovních výdajů za cestu z Ostravy do Českých Budějovic na jednání dne 23. 9. 2025 a zpět za užití vlaku (jízdné spolu s místním parkovným ve výši 2 726 Kč), a náhradu promeškaného času v délce 10 půlhodin po 100 Kč.
128. Mimo to přiznal navrhovateli d) náhradu nocležného jeho zástupce ve výši 2 111 Kč.
129. Neboť je zástupce navrhovatele a) plátce DPH, soud tuto náhradu zvýšil o DPH ve výši 21 %. Celkově se tedy jedná o částku ve výši 34 938,75 Kč.
130. Dále mu náleží náhrada nákladů za uhrazené soudní poplatky ve výši 7 208 Kč, konkrétně 1000 Kč za podání návrhu na zahájení řízení a dále 6 208 Kč, který soud doměřil podle § 9 odst. 6 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), neboť rozhodoval nejen o samotném určení výše přiměřeného protiplnění, ale rovněž i o zaplacení přiměřeného protiplnění, tedy peněžitém plnění podle § 6 ZOP (k tomu srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2018, sp. zn. 7 Cmo 383/2017).
131. Ve vztahu k uložení této poplatkové povinnosti ve výši 6 208 Kč za peněžité plnění (výrok XI usnesení) pro úplnost soud poukazuje na výklad § 13 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (ve znění účinném od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2010) přijatý Nejvyšším soudem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2867/2016, R 121/2019), aprobovaný rovněž i Ústavním soudem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2024, sp. zn. I. ÚS 426/23), podle kterého povinnost zaplatit soudní poplatek splatný společně s podáním žaloby, který nebyl uhrazen a soud již začal jednat ve věci samé, lze uložit po uplynutí 3 let od právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení skončeno.
132. Konečně navrhovateli d) náleží náhrada znalečného ve výši 3 000 Kč sestávající se ze zálohy na znalecký posudek (č. l. 559).

e) Settanza, a. s. – navrhovatel e)

133. U navrhovatele e) soud považoval za základ pro učení náhrady nákladů řízení částku 793 595,52 Kč, resp. 856 595,52 Kč (§ 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb. - dále „AT“). Náhrada účelně vynaložených nákladů se u něj sestává z odměny zástupce za 9 úkonů právní služby po 11 500 Kč, resp. 11 740 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání ve věci

- samé ze dne 3. 9. 2007, účast na jednání před soudem dne 5. 6. 2014, účast na jednání konaném dne 18. 9. 2014, účast na jednání konaném dne 11. 11. 2014, účast na jednání konaném dne 28. 3. 2017, účast na jednání konaném dne 6. 6. 2017, písemné podání ve věci samé ze dne 18. 9. 2022, účast na jednání konaném dne 23. 9. 2025), přičemž v případě vyjádření ze dne 18. 9. 2022 a účasti na jednání konaném dne 23. 9. 2025 se jednalo o společné úkony a soud proto tuto odměnu podle § 12 odst. 4 AT snížil o 20 %. Na jednání konaném dne 6. 6. 2017 došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí, proto mu náleží odměna ve výši jedné poloviny podle § 11 odst. 2 písm. f) AT. Celkem se jedná o částku 93 534 Kč.
134. Navrhovateli c) dále náleží paušální náhrada výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné (tzv. režijní paušál), sestávající z 9 tzv. režijních paušálů podle § 13 odst. 4 AT, konkrétně ve výši 2 850 Kč (do 31. 12. 2024 činila výše této náhrady za jeden úkon právní služby 300 Kč, po 1. 1. 2025 jde o 450 Kč).
135. Vedle toho se náhrada nákladů navrhovateli e) sestává z náhrady cestovních výdajů jeho zástupce na jednání soudu podle § 13 odst. 1 a odst. 5 AT a náhrady za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT celkově ve výši 3 726 Kč.
136. Konkrétně jde o 1) náhradu cestovních výdajů za cestu z Prahy do Českých Budějovic na jednání dne 5. 6. 2014 a zpět za užití vlaku (jízdné ve výši 338 Kč), a náhradu promeškaného času v délce 10 půlhodin po 100 Kč, 2) náhradu cestovních výdajů za cestu z Prahy do Českých Budějovic na jednání dne 18. 9. 2014 a zpět za užití vlaku (jízdné ve výši 338 Kč), a náhradu promeškaného času v délce 10 půlhodin po 100 Kč, 3) náhradu cestovních výdajů za cestu z Prahy do Českých Budějovic na jednání dne 11. 11. 2014 a zpět za užití vlaku (jízdné ve výši 338 Kč), a náhradu promeškaného času v délce 10 půlhodin po 100 Kč, 4) náhradu cestovních výdajů za cestu z Prahy do Českých Budějovic na jednání dne 28. 3. 2017 a zpět za užití vlaku (jízdné ve výši 315 Kč), a náhradu promeškaného času v délce 10 půlhodin po 100 Kč, 5) náhradu cestovních výdajů za cestu z Ostravy do Českých Budějovic na jednání dne 6. 6. 2017 a zpět za užití vlaku (jízdné ve výši 998 Kč), a náhradu promeškaného času v délce 24 půlhodin po 100 Kč.
137. Mimo to přiznal navrhovateli d) náhradu nocležného jeho zástupce ve výši 1 144,61 Kč.
138. Neboť je zástupce navrhovatele a) plátce DPH, soud tuto náhradu zvýšil o DPH ve výši 21 %. Celkově se tedy jedná o částku ve výši 122 518,01 Kč.
139. Dále mu náleží náhrada nákladů za uhrazené soudní poplatky ve výši 38 180 Kč, konkrétně 1000 Kč za podání návrhu na zahájení řízení a dále 37 180 Kč, který soud doměřil podle § 9 odst. 6 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), neboť rozhodoval nejen o samotném určení výše přiměřeného protiplnění, ale rovněž i o zaplacení přiměřeného protiplnění, tedy peněžitém plnění podle § 6 ZOP (k tomu srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2018, sp. zn. 7 Cmo 383/2017).
140. Ve vztahu k uložení této poplatkové povinnosti ve výši 37 180 Kč za peněžité plnění (výrok XII usnesení) pro úplnost soud poukazuje na výklad § 13 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (ve znění účinném od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2010) přijatý Nejvyšším soudem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2867/2016, R 121/2019), aprobovaný rovněž i Ústavním soudem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2024, sp. zn. I. ÚS 426/23), podle kterého povinnost zaplatit soudní poplatek splatný společně s podáním žaloby, který nebyl uhrazen a soud již začal jednat ve věci samé, lze uložit po uplynutí 3 let od právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení skončeno.

141. Konečně navrhovateli e) náleží náhrada znalečného ve výši 3 000 Kč sestávající se ze zálohy na znalecký posudek (č. l. 558).

f) [REDAKCE] – navrhovatel f)

142. Navrhovatelce f) náleží paušální náhrada jako nezastoupenému účastníkovi podle vyhlášky č. 54/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, a to ve výši 300 Kč za úkon (§ 2 odst. 3 uvedené vyhlášky), konkrétně za účast na jednání dne 28. 3. 2017 a účast na jednání dne 6. 6. 2017, celkem tedy 600 Kč.

143. Dále jí náleží náhrada nákladů za uhrazené soudní poplatky ve výši 18 890 Kč, konkrétně 1000 Kč za podání návrhu na zahájení řízení a dále 17 890 Kč, který soud doměřil podle § 9 odst. 6 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), neboť rozhodoval nejen o samotném určení výše přiměřeného protiplnění, ale rovněž i o zaplacení přiměřeného protiplnění, tedy peněžitém plnění podle § 6 ZOP (k tomu srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2018, sp. zn. 7 Cmo 383/2017).

144. Ve vztahu k uložení této poplatkové povinnosti ve výši 17 890 Kč za peněžité plnění (výrok XIII usnesení) pro úplnost soud poukazuje na výklad § 13 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (ve znění účinném od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2010) přijatý Nejvyšším soudem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2867/2016, R 121/2019), aprobovaný rovněž i Ústavním soudem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2024, sp. zn. I. ÚS 426/23), podle kterého povinnost zaplatit soudní poplatek splatný společně s podáním žaloby, který nebyl uhrazen a soud již začal jednat ve věci samé, lze uložit po uplynutí 3 let od právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení skončeno.

145. Konečně navrhovatelce f) náleží náhrada znalečného ve výši 3 000 Kč sestávající se ze zálohy na znalecký posudek (č. l. 558).

g) *Stát*

146. O náhradě nákladů řízení vzniklých státu soud rozhodl podle § 148 odst. 1 o. s. ř. a uložil účastníkům 1) a 2) společně a nerozdílně zaplatit státu náhradu nákladů řízení ve výši 92 386,73 Kč, když tato částka je tvořena vyplaceným znalečným po odečtení složených záloh ve výši 21 000 Kč, konkrétně částky 101 154,78 Kč a 12 231,95 Kč vyplacené (pro podrobný rozpis této částky srov. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 4. 2016, č. j. 13 Cm 1069/2007-640, a usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 9. 2018, sp. zn. 13 Cm 1069/2007-871).

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím, může se oprávněný domáhat splnění této povinnosti cestou soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

České Budějovice 23. září 2025

JUDr. Milena Hrdličková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Megová